

V 62. čísle BEZEVŠEHO mimo jiné najdete:

Pozvání do vinotéky

Návštěva paní Jiřiny Šiklové

Na dny otevřených dveří

Maturanti v Prostě Q

Stužkovací večírek

Milí čtenáři, vítám vás tentokrát už v novém roce na stránkách 62. Bezevšeho.

Je po Vánocích, které jako každý rok utekly jako voda. Nicméně jsem si nesmírně odpočala a vydechla. Zbavila jsem se stresu. Alespoň na chvíli zavládl v mém životě klid. Samozřejmě že do Štědrého dnu tomu tak nebylo. Cukroví jsem jako každý rok slepovala, obalovala v cukru a polévala čokoládou na poslední chvíli, dárky jsem ještě dobalovala na Štědrý den a opět jsem nestihla vytvořit proutěný kužel se světýlky, pro který mi vytvořil tzv. kopyto můj bratr, ale výsledku se nedočkal. Proutěné stromky, které by svítily před vchodem a které plánuji léta pro všechny členy rodiny, zase nevznikly. Březovými větvemi zatopíme v krbu a příští rok nastříhám nové. Začnu ale dříve. A stromeček nastavíme také dříve. A dárky si naplánujeme rozumně a v klidu, abychom mohli v adventu v naprostém poklidu chodit na koncerty a užívat atmosféru. Máte to také tak, milí čtenáři? Také i u vás skutek utek? A sliby chyby? Přesto jsem si předvánoční atmosféru vychutnala naplno. Možná že spěch a chvat k tomu tak nějak patří. Mám to tak prostě celá léta a nedokážu to změnit, možná ani nechci.

Lednové počasí vypadá jako březnové, sníh nikde, snad na horách prvákům postačí zasněžená sjezdovka a pěšákům budou holé pláně vyhovovat. Před Vánoce jsem své hlavě rozkázala, že si nenechám zkazit svátky a na sních čekat nebudu. Tahle ponurá pošmournost mě ale děsí. Nemám ráda svět bez barev a unylá šedost dní mě odpuzuje. A tak musím načerpat energii prací. Neu-

stálou činností, zkrátka aktivitou. Kdybyste ale věděli, jak dlouho mi dnes trvalo, než jsem se donutila sednout a vymáčkout ze sebe úvodník. Za chvíli bude na světě. Málem bych vám v něm zapoměla říct, že noviny jsou rozkošné a k nakousnutí. Moc jsem se poučila, nad některými texty jsem se zasmála i nahlas. Třeba Hedvika a její první hodina filosofie je prostě něco. Nebo Danův Život stěněte opět nepostrádá vtip a jistou eleganci. Že jsou naši prváci talentovaní, dokazují texty Františka nebo Eliši, Martina a Adelety. Příspěvek s názvem Dozvědělství přináší autentická svědectví z Polygrafky. Úplně největším objevem je pro mě moudrost Romana Liščáka, který mi vysvětlil, že člověk nespí jako medvěd, ale jako plch velký. Nezapomeňte si toto přirovnání vložit do paměti a medvěda vyhodte! Nakonec jsem také ráda, že vznikají recenze, protože díky nim jsem se zjistila, že nemám hrát jistou hru s VR brýlemi, protože hrozí, že bych mohla vyskočit z okna. A o čem se tu píše dál? Témat je mnoho, ale hlavní jsou VÁNOCE! Na každé straně najdete ilustrace od Lenky Třey nebo Šerly, mnoho fotografií, díky kterým už nikdy nezapomeneme, že kolega Říša Sýkora je nesmírně půvabný anděl a ještě půvabnější jsou jeho dcerky ďáblice nebo že ve světě nám prostě chutná. Nezbyvá než teď ochutnat naše stránky a užít si hezké chvíle.

Ať vám v novém roce slouží zdraví, vše zlé ať se vám vyhýbá a láska nechť je všude kolem vás. V novém roce tu bude zase s vámi vaše BEZEVŠEHO!

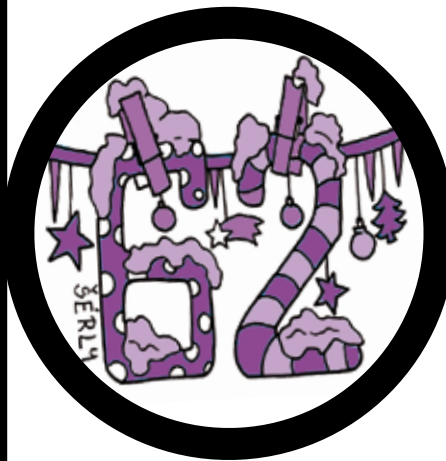
Iva Šabatová

Ať v novém roce chutná i vám všem!

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmcp.cz

BEZEVŠEHO

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ΣΕ ΣΙΛΟΤΑ ΙΝΤΡΑΚΚΕΗΟ

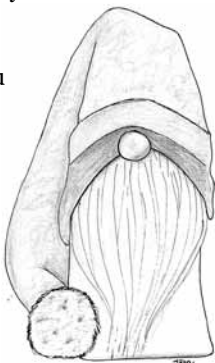
LISTOPAD, PROSINEC 2019

Přehled aktivit

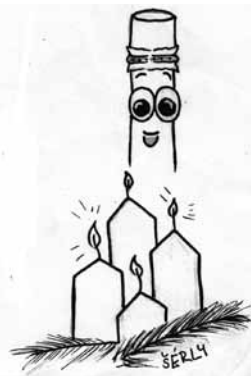
s vychovatelkou Lenkou Obergruberovou

Skupinové schůzky

- Biorytmus+ zdravý spánek
- Vánoční povídání + výzdoba DM
- Horké křeslo s panem učitelem Romanem Svobodou
- Čajíčkové povídání s bývalou paní vychovatelkou Janou Trejtnarovou
- Intrácké Vánoce (o těchto akcích se dočtete v samostatných článkučích)

Čajíčkové povídání s paní Janou

Ve čtvrtek 5. prosince proběhlo na intru ve večerních hodinách povídání s bývalou vychovatelkou paní **Janou Trejtnarovou**.

Paní vychovatelka přinesla trochu vlastnoručně upečeného cukroví, zapálily se svíčky a pak se víc jak hodinu vyprávělo a vzpomínalo.

A na závěr mnoho a mnoho objetí...

-lo-

K napsání tohoto článku do našeho časopisu jsem byla požádána milou paní vychovatelkou L. Obergruberovou. Tato menší sešlost, které jsem se na intru zúčastnila poprvé, se nazývá „Horké křeslo“ a je na ni každý rok zván jeden z učitelů naší školy. Při některých otázkách, které mu jsou pokládány, si musí někdy opravdu projít zkouškou ohněm. Tentokrát se ve dveřích objevil s odvahou na duši pan učitel Roman Svoboda.

Skoro všichni ubytovaní na intru se sešli v naší klubovně osvětlené pouze lampičkou na stole. Připadalo mi to, jako by chudáka pana učitele čekal výslech na policejní stanici, což se dokonce potvrdilo při některých peprnějších otázekách. Ovšem, jak všichni moc dobře víme, právě tyto okořeněné otázky bývají ty nejzábavnější.

Už zbývalo opravdu jen pár vteřin do příchodu pana učitele. Někteří tento čas využili k vyhledávání věcí na mobilu, zatímco jiní mezi sebou švitořili jako nějací vrabci na střeše. Seděla jsem v koutu u televize a společně s mými přáteli tiše vyčkávala odvážného pana učitele, jenž neměl jinou možnost než přijmout naše pozvání si přátelsky popovídat se studenty, neboť my jsme takoví nevinní andílci.

Minuta s minutou se sešla a na prahu klubovny se objevil náš vyvolený učitel, pan Svoboda. Usadil se do křesílka vedle stolku s lampičkou, o níž se tajně domnívám, že pálí více než horké křeslo, a oranžové mísy, skrývající připravené otázky. Konečně celovečerní zábava započala. S každou další otázkou jsme se uvolňovali, zatímco se v místnosti proháněla neskutečně přátelská a rodinná atmosféra, které opravdu chyběl k dokonalosti jen čaj. Ale i tak si myslím, že jsme se všichni pospolu nad odpověďmi pana učitele zasmáli víc než dost, protože na některé otázky opravdu nešlo odpovědět normálně, než aby si z nich člověk neudělal legraci. A tu pan Svoboda dokáže vytvořit opravdu jen pár slovy. Postupně jsme se doptávali i my a celkový večer si tak obohatili o něco více.

Čas s ním strávený za to opravdu stál a já doufám, že nejsem jediná, kdo jsem ráda, že jsem mohla svého matikáře poznat i v jiném světle, ve světle, které pomohla odhalit intrácká lampička.

Martin Surý, 1.S

Jaká z odpovědí tě nejvíce zaskočila?

Nevěděl jsem, že pan učitel jezdí na kole.

Máš teď jiný pohled na pana učitele Svobodu?

Můj pohled na něj se určitě změnil k lepšímu, osobnějším, protože mluvit s učitelem jinak než ve škole je příjemnější.

Petr Vrána, 3.S

Jaká z odpovědí tě nejvíce zaskočila?

No, odpověď, která mě zaskočila, raději neprozradím, ale ohledně jeho milostného vztahu bych to do něho nikdy neřekl.

Máš teď jiný pohled na pana učitele Svobodu?

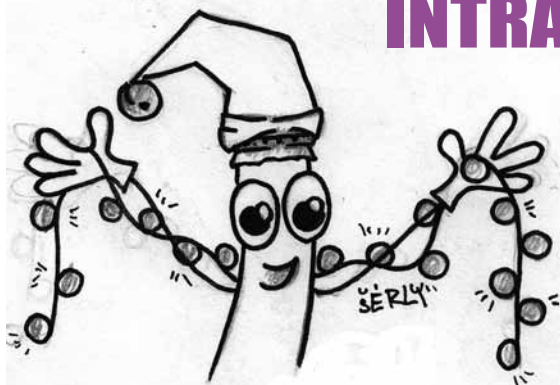
Na pana učitele Svobodu mám stejný pohled, možná o trochu lepší. Vždycky jsem věděl, že to není někdo, kdo sedí celé dny na gauči, ale někdo, kdo je sportovně založený. Ale i jeho smysl pro humor mě velice překvapil. Ví, že je to člověk, co ten smysl pro humor má, ale nevěděl jsem, že může s ním být taková sranda.

-Adeleta-

Když mlčí tiskové stroje a mobil je nedostupný

INTRÁCKÉ VÁNOCE

I díky iniciativě některých dívek z DM se uskutečnily INTRÁCKÉ VÁNOCE.

Akce měla dvě části, obě se odehrály v učebně č. 1 ve škole.

Nejdříve se vytvořilo za pomoci polštářů, spacáků a dek improvizované vánoční kino, ve kterém se promítal film Grinč. V průběhu promítání bylo možné si udělat dobrý čaj a v nabídce bylo i cukroví.

Někomu k navození vánoční nálady

stačilo zhlédnutí filmu, mnozí ale zůstali i na část druhou, zaměřenou na vánoční věštění. A tak jsme krájeli jablíčka (bude tam křížek či hvězdička?), četli jsme budoucnost z „karet lásky“ i za pomoci věštby „sedmi hrnčků“, pozorovali, kam dopluje a jak dlouho bude hořet naše svíčka ve skořápce a nakonec lili vosk, aby nám i on odhalil, co nás čeká a nemine. Docela jsme si to všichni užili.

-lo-

Vánoční čas na domově mládeže aneb Jak jsme se těšili na prázdniny

Jako každý rok se u nás na domově mládeže slavily Vánoce trochu v předstihu. Každý vychovatel to vzal po svém. Někdo rozdával dárečky, zdobily se perníčky u vánočního punče a hrnku kakaa,

také proběhla soutěž o nejlépe vyzdobený pokoj, tvořila se pfka pro učitele a mistry a nezapomnělo se ani na vánoční výzdobu na chodbách DM. Všichni jsme si tento vánoční čas náramně užili. Po krásných, ač krátkých prázdninách, jsme se opět přivítali v novém roce, ve kterém na nás čeká spousta velmi zajímavých akcí. Například čajo-

vý nebo relaxační večer, který máme tady na intru moc rádi. Naši prváčci nám odjeli na lyžařský kurz, tak uvidíme, s jakými zážitky se nám vrátí, snad ne se zlomenou nohou... No a ti naši nejstarší z intru, se už pomalu ale jistě začínají stresovat maturitní a závěrečnou zkouškou, která je čeká co nevidět. Tak jim budeme držet pěsti, aby to vše zvládli a abych jim hezky učí!

M. Burdová

Přehled preventivních aktivit

V listopadu a prosinci pokračovala série třídnických hodin, a to ve třídách 3.S, 2.A, 2.S.

V úvodu každé třídnické hodiny žáci s kamínkem v ruce sdíleli navzájem, jak se mají ve své třídě v tomto školním roce, zda mají či nemají nějaké problémy.

Ve 2.A se v další části hodiny řešily trochu napjaté vztahy a ve 2.S a 3.S žáci probírali výzvu „POLYGRAFKA OFFLINE“.

Poslední aktivitou roku 2019 byla beseda organizace Teen Challenge ve 2.A na téma ZÁVISLOST.

Následně se účastníci besedy zamýšleli nad otázkou, jak pomoci člověku, který se ocitl v krizové životní situaci a hrozí, že svůj problém bude řešit pomocí drog.

Malý výběr z jejich nápadů a podnětů:

- Ukázat mu spoustu věcí, pro které má cenu žít.
- Přivést ho k uvědomění, kolik způsobí bolesti svým blízkým, když se stane drogově závislým.
- Lidi, co ho mají rádi, s ním musí být a mluvit s ním.
- Koupil bych mu psa nebo kočku, aby nebyl sám.
- Snažila bych se působit na jeho city.
- Ukázal bych mu, co drogy dělají s lidmi, jak se mění jejich chování, jejich vzhled. Pak bych mu ukázal, co všechno má a o co vše by mohl kvůli drogám přijít.
- Pomohl bych mu sehnat psychologa, psychiatra.
- Měli bychom se pokusit mu to vymluvit fakty o dané droze (co v pozdějších fázích způsobuje), a když by to nezabralo, pozvednout mu náladu a říct mu, že lidem kolem něho by to ublížilo.
- Říct mu, že vám na něm záleží a problémy se dají řešit i jinak.
- Pomoci mu myslet pozitivně.
- Ukázat mu fotky lidí, co berou drogy, aby věděl, jak by mohl dopadnout.
- Vymluvit mu to.
- Říct mu, ať to nebere.
- Nenechávat ho samotného.
- Věnovat mu svůj volný čas.

-lo-

VÁNOČNÍ DRÁŽDANY

Byl to jeden z našich možná posledních školních výletů na Polygrafce. Ve čtvrtek, tedy 5. prosince přímo v den, kdy chodí čerti, se třída 4.S vydala na další z legendárních výletů. Někteří z nás šli nakoupit dárky k Vánocům a další si zas šli pochutnat na pořádném bratwurstu a možná i svařáčku. Myslím si, že každý z nás načerpal vánoční náladu na krásných drážďanských trzích. Doufám, že jste si všichni výlet užili!

-KK-

Nejen třída 4.S využila adventní čas k návštěvě vánočních Drážďan. Na fotografiích Františka Grünberga můžeme zaznamenat také třídy 1.S a 3.S. V předvánočním čase se nestaly cílem našich studentů pouze Drážďany, například třídy 1.A nebo 2.S a 3.P daly přednost Liberci.

Prosincová přednáška Jiřiny Šiklové na Polygrafce

Besedy s inspirativními pamětnickými osobnostmi na Polygrafce pokračovaly i v adventním období. V úterý 10. prosince přijala pozvání k diskusi socioložka, publicistka a pedagožka Jiřina Šiklová. Debaty se zúčastnili žáci třídy 1. S a také další zájemci napříč ročníky. Jiřina Šiklová ve své přednášce nejdříve věnovala pozornost té-

matu zakázané literatury sedmdesátých a osmdesátých let minulého století. Pozorně naslouchajícímu publiku představila klíčové spisovatele této éry, podstatu samizdatu i exilových vydavatelství, díky kterým tehdejší neoficiální kultura zůstala za-

chována i pro budoucí generace. Nezůstalo však pouze u zmínované problematiky. Díky dotazům posluchačů se беседа svým zaměřením záhy přesunula do současnosti a diskutovalo se například o vlivu sociálních sítí, hranicích svobody slova, či o nebezpečném vlivu propagandy a dezinformačních webů. Díky pestré škále témat se

žáci rozhodně nenudili. Nezbyvá než poděkovat paní Šiklové, že vážila dlouhou cestu z Prahy do Rumburku a věnovala nám díl svého času a energie. Závěrem připojuji několik postřehů a názorů našich studujících.

- Beseda se mi moc líbila. Myslím si, že slyšet vyprávění „z první ruky“ je nejlepší.
- Byla to moje první беседа. Paní byla velice svérázná a to se mi na ní moc líbilo i to, že byla ochotná přijet z Prahy autobusem.
- Ráda jsem se něco navíc dozvěděla. Obdivuji ji, že o tom veřejně mluví.
- Paní Jiřina Šiklová je velice svérázná žena, která se nebojí říct, co si myslí.

- Bylo zajímavé slyšet vyprávění od někoho, kdo tu dobu zažil.
- Beseda se mi líbila, byla to zajímavá, pro mě nová zkušenost. Paní Šiklová mluvila o velmi zajímavých věcech.

-fis-

PERLIČKY

z besedy s paní Jiřinou Šiklovou:

- Je potřeba, když mi něco v životě vadí, nedržet hubu a dělat něco proti tomu.
- Svoboda slova je důležitá, ale musím být schopna argumenty uhájit to své.
- Mám strach, že až umřu, Svätý Petr mi u nebeské brány řekne: „Ty sem nelez, ty jsi učila Zemana!“ Budu se bránit: „Ale já učila i Halíka!“ „Tak marš do očištěnce a držet hubu!“
- Momentálně žijeme v nejlepším období této republiky, je potřeba to říkat nahlas.

-lo-

SEBELÁSKA

není jedinou láskou na celý život

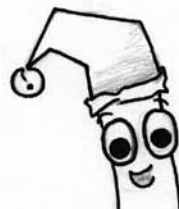
Usínám a přemýšlím o článku do novin. Čtvrt hodina, půlhodina... Po hodině to vzdávám a přivírám víčka. Děkuji za to, že jsem zdravá, že se často směji a že máme ještě nějaké vanilkové rohlíčky. Najednou mi to došlo. Co tak psát o lásce? A nebo ještě lépe o SEBELÁSCĚ. Sebeláska je teď jedno z nejprobíranějších témat na internetu a celkově si myslím, že se o ní pár slov prohodí i ve společnosti. Té skutečné a hmotné společnosti. Při přemýšlení nad tímhle tématem jsem zjistila, že ve společnosti milovníků sebe sama bych asi neuspěla a schytala pár pěkných i nepěkných nadávek.

Samořejmě si nemyslím, že je dobré nemít se rád, ale nesouhlasím s tím, že do-

kud člověk nemá rád sám sebe, nemůže mít rád nikoho a nebo že nemůže nikoho skutečně milovat. Já si totiž moc dobře pamatuju svou první lásku, období, kdy jsem se nemohla vystát. A to vám přísahám. Já byla zamilovaná, jak se říká, až po uši!

Tohle téma se myslím až nezdravě rozšířilo a ztratilo svou pravou podstatu. Souhlasím s tím, že by se člověk měl mít rád, myslet na sebe, seberealizovat se, poznávat. Ale občas mi připadá, že mnoho lidí chápe sebelásku špatně. Ze sebevědomí se stává nezdravě vysoké ego a ze sebelásky sobectví. Proto, když teď slyším slovo sebeláska, postrádá pro mne svoji podstatu. A tak na závěr: mějme se rádi, pečujeme o sebe, ale nezapomínejme na ostatní, pomáhejme si navzájem, dělejme si radost a vraťme slovíům láska a sebeláska jejich význam.

-Sabi-

Proslov ze stužkovacího večírku / pátek 29. 12. 2019 / Galera

Vážený učitelský sbore, mí drazí spolužáci, mám tu čest vás všechny přivítat na našem stužkovacím večírku. Dovolte mi, abych pronesl pár slov.

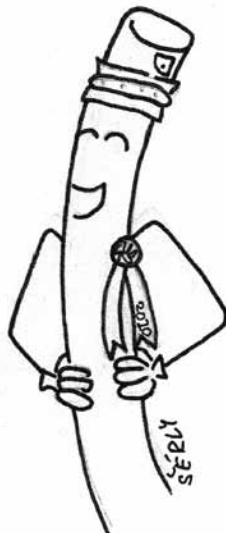
Už je tomu dávno, co se v městečku Rumburku sešlo na Polygrafce pár lidí a utvořili třídu. Třidu tenkrát nechvalně známou jako 1.S, nyní třídu maturantů. V tu dobu jsme ještě neměli ponětí o principech laserové tiskárny, o nejrůznějších knižních vazbách, ani o tom, že nás čekají webovky...

Nejen to, ale mnohem více jsme se mohli naučit díky vám učitelům. Chceme vám poděkovat za vaši trpělivost, shovívavost a snahu nás něco naučit. Doufejme, že v nás přeci jen něco zůstalo.

Na naší dlouhé cestě za poznáním jsme kromě vědomostí získávali také zkušenosti a kamarády. Až sem se dostali jen ti „nejlepší“. Ale bůhví kdo se dostane ještě dál a stane na vrcholku hory Mount Maturita.

Chceme si s vámi užít tento večer, at už to u maturit dopadne jakkoliv. Po přípitku a ostužkování máme připravené nějaké hry a budeme velice rádi, pokud se zúčastníte.

Ze strany žáků vám chci předat jedno velké DÍKY. –Dan-

Jak jsme si vyrobili tričko

I nás, maturitní ročník, zastihla exkurze do grafického studia Prostě Q. V rámci výuky odborných předmětů jsme se vypravili poznat sílu signmakingu. Pan Martin Rein nás provedl výrobou potisku na tričko od samého začátku až po praktické využití výrobku. Ve studiu jsme viděli samé známe tváře. Ať už to byli kluci z třetího ročníku, kteří si tam plní svůj podíl odborného výcviku, nebo bývalý student Zbyňka Zápotocký, který zde pracuje. Celé třídě se v „Kvěčku“ moc líbilo!

-kajča-

Jak jsme si připomněli 17. listopad

-Adeleta-

FOTOGRAFIE OD FRANTIŠKA

Do redakce letos přibyli noví fotografové. Adélka Koudelková zachytila třeba Den otevřených dveří, Honza Smetana se vám v tomto čísle ještě představí, a František Grünberg, jehož fotografie vidíte. Také si od Františka můžete přečíst, jakým způsobem vylepšit fotografii pořízenou mobilním telefonem.

POLYGRAFKA OFFLINE aneb Školní výzva nám dala zabrat

Kolik času trávíte každý den ve společnosti svého mobilu, tabletu nebo jiných chytrých zařízení? Napadlo vás někdy, co byste asi tak dělali nemít ve svém životě moderní technologie? Byli byste ztraceni? Děsí vás ta představa? Jen ve zkratce si řekněme, co všechno nám dnešní moderní doba přináší. Díky svému mobilnímu telefonu můžete být dnes ve spojení s kýmkoliv na celé planetě 24 hodin denně sedm dní v týdnu. Váš telefon nahradil vaši kreditní kartu, kalendář, budíček, kalkulačku, slovník, fotoaparát i navigaci a mnoho dalšího včetně menstruačního kalendáře nebo krokoměru. Váš telefon vám dokáže říct, jaké bude počasí, v kolik vám jede vlak nebo kolik kalorií jste dnes přijali a spálili. Ačkoliv bychom se shodli, že nám moderní technologie v tomto ohledu velmi ulehčují život, nevím jak vy, ale já si nejsem jistá, že je to vždy ku prospěchu věci. Taký si nejsem jistá, zda ten čas navíc dokážeme smysluplně využít. Jak jinak si vysvětlit, že trávíme celé hodiny na sociálních sítích nebo sledováním videí více či méně známých youtuberů? Chatování s přáteli na facebooku pomalíčku ale jistě nahrazuje to setkávání opravdové a závislost na mobilním telefonu už má své stále místo mezi diagnózami jako alkoholismus nebo gamblerství. Takže ano, technologický vývoj nám nahrává, ale nenechávejme se jím pohltit!

Když jsem se na konci září loňského roku z našeho anglického časopisu Bridge dozvěděla o akci s názvem Den offline, mrzelo mě, že jsme takovou zajímavou akci prošvihli. Jedná se o jednodenní výzvu, kterou již druhým rokem pořádá mediální společnost Flowee (více na www.flowee.cz/denoffline/2019/) a ke které se v rámci naší země připojil obrovský počet známých osobností jako moderátor Libor Bouček, foodbloggerka a influencerka Kalolína Four nebo zpěvák Tomáš Klus a manželkou. Tento „národní detoxikační svátek“ poukazuje na skutečnost, že utéct z kybernetického prostoru může být osvobozující a osvěžující zážitek. A nápad na školní offline výzvu byl na světě! Cílem bylo vyvolat diskuzi o prospěšnosti či škodlivosti kyberprostoru mezi námi a zjistit, jestli jsme jako jednotlivci schopni fungovat jeden den bez vyspělých technologií včetně svého mobilního telefonu a v čem se takový den bude lišit od ostatních. Celou akci jsem chtěla spojit s tematickým dotazníkovým šetřením, které by doplnilo výstupy z celé akce. Jak to ale celé zorganizovat?

Začala jsem plánovat a šířit nápad mezi své kolegy učitele na Polygrafce. Radila jsem se například se školní preventistkou paní Obergruberovou nebo zástupkyní ředitelky paní Šabatovou a báječný návrh na leták pochází z dílny paní učitelky Pazderníkové. Na tento letáček dokonce nafotili naši studenti ve školním fotoateliéru za pomoci pana učitele Sýkory několik tematických fotografií. Já jsem nadále domýšlela načasování celé akce, především distribuci dotazníků do tříd. Už od samého začátku mi ale bylo jasné, že o akci nemusí být takový zájem, jak by se dalo na první pohled čekat. Už jen představa odpoutat se od svého telefonu by na jeden jediný den může být pro mnoho mladých lidí velmi nepřijemná.

Moje očekávání se nakonec vyplnilo, jelikož z celkového počtu 159 žáků, kteří vyplnili dotazník, se jich k výzvě připojilo pouhých 34 (což jsem upřímně já pokládala za úspěch). Pro 21 z nich to byla první zkušenost s obdobnou výzvou a jen jeden žák uvedl, že si dává pauzu od moderních technologií pravidelně (15 žáků pouze občas, 11 zřídkakdy a 3 nikdy).

Důvody pro přihlášení do výzvy se různily:

- Jen tak. Zajímá mě, jestli to vydržím.
- Vím, že se dokážu bavit i bez telefonu.
- Přijde mi to jako dobrý nápad.
- Každá výzva by se měla v životě zkusit!
- Protože si myslím, že kvůli sociálním sítím si jsou lidé stále cizější.
- Chci dokázat to, že se to dá vydržet bez moderních technologií.
- Protože mám rád výzvy.
- Zvědavost, jestli to zvládnou nebo ne.
- Abych zjistila, kolik času vlastně mám.
- Potřebovala jsem vypnout.
- Ani nevím, doufám, že něco vyhraju!
- Chci být offline!
- Protože to bude skoro stejné. Nemám si s kým psát.
- Je to výzva zamyslet se nad svým jednáním.

Den konání akce se blížil a moc mě potěšil i fakt, že se do výzvy připojili také čtyři další učitelé – pan Liščák, paní Čapková, paní Šabatová a paní Obergruberová. Těšila jsem se a večer před výzvou jsem slavnostně vypnula svůj telefon! Od rána ubíhaly jednotlivé vyučovací hodiny rychle jako vždy, nicméně okolo 11 hodin mě překvapila informace od mého žáka v prvním ročníku, který výzvu porušil, protože „se to prostě nedalo vydržet“! Ten den jsem se na toto téma bavila s mnoha žáky a některý z nich, kteří se do výzvy nezapojili, mi potvrdili, co jsem už tušila. Mobilní telefon je pro mladé lidi něco, v čem žijí odmalička, po čem sahají ve chvílích nudy nebo smutku. Může to znít zvláštně, ale telefon je vždy k dispozici, i když na vás nemají čas vaši přátelé nebo vlastní rodiče. Slova dalšího z mých žáků mě velmi zasáhla, jelikož byla víc než pravdivá: „Řekl jsem rodičům, že svůj telefon vypnu, až oni vypnou televizi.“

Tak jsem s napětím očekávala, kolik žáků z oněch 34 statečných nakonec výzvu dokončí. Věřte nebo ne, výzvu splnilo 14 žáků! Na škole, kde studuje bezmála 200 žáků, jich 14 zvládlo „přežít“ celý den bez moderních technologií. Nevím o tom, že by se podobné výzvy konaly i na jiných školách (nebylo by to na škodu, co říkáte?), ale nyní jsem přesvědčená, že potenciální výsledky by nebyly o nic lepší.

A jaké důvody uváděli ti studenti, kteří se rozhodli do výzvy nezapojit? Celých 68 žáků uvedlo, že se jim jednoduše nechce a nevidí žádný smysluplný důvod. Ačkoliv se jednalo o pouhý jeden den, 35 studentů uvedlo, že svůj telefon nutně potřebuje každý den používat, ať už pro komunikaci s rodinou nebo kvůli práci. Velmi zajímavým faktem je, že 21 studentů uvedlo jako důvod svou závislost na mobilním telefonu. Někteří z nich napsali o své domnělé závislosti přímo a někteří volili „mírnější“ slova jako „nedovedu si představit jediný den bez svého mobilu, bez muziky ve sluchátkách se nesoustředím na práci a s mobilem v ruce i usínám“. Jak tedy trávil svůj offline den ti, kteří se dokážou od moderních technologií odpoutat?

- Ve škole jsem měla telefon celou dobu v tašce a ani jednou jsem ho nepoužila. Po příchodu domů jsem se naučila na další den a poté jsem jela s kamarádkou do Varnsdorfu do bazénu. Tam jsme byly asi 3 hodiny a pak jsem jela domů. Až do večera jsem hrála s bratrem deskové hry.
- Den jsem trávila povídáním si se svou rodinou, hraním deskových her, procházkou se psem a čtením knih. Už jsem párkrát bez technologií byla, vydržela jsem i déle. Bylo to užitečné, uvědomila jsem si, kolik času denně trávím na mobilu.
- Věnoval jsem se procházkám, společenským hrám a čtení. Žádný problém to nebyl. Výzva mi ukázala lepší využití volného času s rodinou a kamarády.
- Porušila jsem výzvu jen jednou kvůli budíku. Také na praxích kvůli práci na počítači. Jinak jsem nenapsala ani smsku, ani jsem nebyla na sociálních sítích. Celý den jsem se cítila dobře a bylo mi líp. Zároveň mi bylo i zvláštně s myšlenkou, že nemohu ten telefon odemknout. Čas mi utekl a dokázala jsem se lépe soustředit na práci. Omezují telefon, i když výzva není, a snažím se, aby tak činila i má mladší sestra.
- Snažil jsem se trávit více času s přáteli osobně a byl jsem uvolněnější a více jsem se večer soustředil na trénink.

Bylo zajímavé na chvíli vypnout. Kdybychom měli hodnotit výzvu, její organizaci, průběh a výsledky, určitě najdeme větší či menší rezervy na všech frontách. Já ale musím s radostí uznat, že cíl akce, a to vyvolat diskuzi a vyzkoušet si den offline, byl

splněn beze zbytku. V bezprostřední době před a po výzvě jsem měla možnost mluvit na toto téma s velkým množstvím studentů, ať už přímo ve vyučování nebo o přestávkách. Všem žákům, kteří se se mnou podělili o svůj pohled na věc, bych ráda poděkovala. Velmi si vážím jejich otevřenosti. Také bych ráda vyjádřila vděčnost všem svým kolegům učitelům, kteří mi byli velmi ochotně nápomocni při distribuci dotazníků do tříd. Až nastane pravý čas, dočtete se o dalším kole výzvy právě zde ve školním časopise.

Výše zmíněné dotazníkové šetření přineslo ale řadu dalších zjištění. V úvodní otázce žáci odpovídali, které moderní technologie vlastní. Zde mohli volit více odpovědí. Všechny 159 respondentů vlastní chytrý telefon, 45 vlastní také tablet a 121 vlastní notebook. Mezi jiné technologie, které žáci uváděli, patří playstation či xbox, chytrá televize, stolní počítač nebo chytré hodinky. V následující otázce žáci uváděli dobu, kterou každý den tráví ve společnosti moderních technologií. Odpovědi na tuto otázku pro mě jako autora dotazníku byly největším překvapením, neboť 112 studentů, což odpovídá více než 70 % všech respondentů, zvolilo odpověď více než 3 hodiny. Někteří dokonce ručně dopsali přibližný čas např. 6, 8 či 12 hodin. Nutno podotknout, že rozšíření možností odpovědí o delší časové úseky mě při tvorbě dotazníku nenapadlo. V další otázce měli žáci uvést, zda by chtěli dobu strávenou ve společnosti moderních technologií do budoucna omezit. Ačkoliv většina odpověděla záporně, zdá se mi jako významné poukázat na fakt, že 55 žáků by rádo tuto dobu zredukovalo. Dále žáci uváděli, které sociální sítě používají pravidelně a také měli možnost uvést své oblíbené profily. Mezi již předepsanými variantami byl Facebook, Youtube a Instagram, jako další používané sociální sítě byly uváděny např. Twitch, Reddit, Pinterest, Whatsapp, Skype, Twitter, Snapchat, Spotify či Tiktok. Studenti povětšinou užívají uvedené sociální sítě pro zábavu nebo komunikaci s přáteli, avšak necelá polovina studentů používá sociální sítě také ke vzdělávání. Ze všech respondentů jich 126 vystupuje na sociálních sítích aktivně, čili tvoří a uveřejňuje vlastní fotky nebo videa, a mezi nejsledovanější uvedené profily patří tessimage (1372 sledujících), ReggyCZ (1490 odběratelů), ladis_ek (1495 sledujících), little_michaela (1120 sledujících) či koci_tomas (1041 sledujících).

Andrea Bartůňková

Malý test: Kde končí žáci Polygrafky a začínají voskové figuríny?

Začátkem prosince proběhla v Domě kultury Střelnice v Rumburku výstava Lidé z vosku - Waxwork. Letáček k této výstavě alarmoval: „Velmi poučné, lehce šokující...“. O tom se mohli přesvědčit také žáci z Polygrafky, kteří tuto výstavu v hojném počtu navštívili.

-iša-

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ / 12. 12. 2019

Úvodní slovo ředitele...

Dobří holubi
se vracejí...

Debata s rodiči často probíhá
v přátelské atmosféře.

... i Patrik se vrátil
na místo činu.

Mluví naši redakce byl
elegantní a přesvědčivý!

Potkáme se na Polygrafce v září?

Výživný výklad
Romana Liščáka!

A vysvětlovali nejen učitelé,
ale i šikovní žáci, jakým je Tomáš Kočí.

Kníhaři byli na návštěvníky jako vždy velmi dobře připraveni.

Pozorní posluchači.

Část redakce...

Fotografie pořídily J. Jawichová, 4.S a -Adeleta-

A jak to vlastně s těmi barvami je?

Prosím úsměv!

MATURANTI

<p><i>Ředitel školy</i> Mgr. Bc. Uher Jiří</p> <p><i>Mgr. Sabatová Iva (Znakovaný předtisk pro TV)</i> Mgr. Sabatová Iva (Znakovaný předtisk pro OB)</p> <p><i>Třídní učitelé</i> Ing. Balbous Alexandra Mgr. et Mgr. Stojaník Filip</p> <p><i>Učitelé teoretického vyučování</i> Ing. Bartůňková Andrea Mgr. Čapková Jitka Mgr. Macek Martin Mgr. Makovský Josef Meissner Erich Ing. Pazderníková Linda Mgr. et Mgr. Stojaník Filip Mgr. Stránský Jiří Ing. Svoboda Roman Ing. Sýkora Richard</p>	<p>Čapek Matěj Dostálová Zuzana Habětinek Richard Jawichová Jasmine Kačová Karolína Kouřel Šimon Wala Daniel Michalina Jakub Petrouš Veronika Průša Martin Rýgl Dan Sareh Jan Simek Daniel Štěpánková Karolína Zetková Eliška</p>	<p>Olouhý Jan Fajtová Ilona Chaloupková Iveta Jiroušková Sára Kačalik Jan Růža Petrík Mareš Petr Peterková Adéla Parazilová Nikol Rezková Sabina Štaudigelová Sarah Ujvásová Lucie Valencec Jakub Wolff Pavel</p>	<p><i>Učitelé odborného vyučování</i> Rýpšan Petr Bernardová Jaroslava Koci Ladislav Eiščík Roman Be. Macek Miroš Pallus Lukáš Be. Sedláčková Jana Štožák Tomáš Štěpánek Martin Štěpánková Radka Trchý Ondřej Tománová Monika</p>
--	---	---	---

Ples se bude konat 15. února 2020
od 19:00 hodin
v Lidové zahradě ve Varnsdorfu

Doligrafika
SOŠMGP
4.S

MATURITNÍ PLES
Jukebox show

15. 2. 2020
v 19:00

Lidové zahrady
Varnsdorf

Číslo listku
Číslo stolu

Číslo listku
Číslo stolu

Perlička z hodiny češtiny

Úkol:

Určování vět

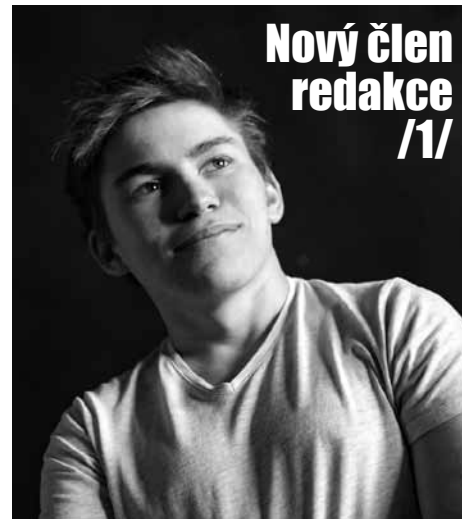
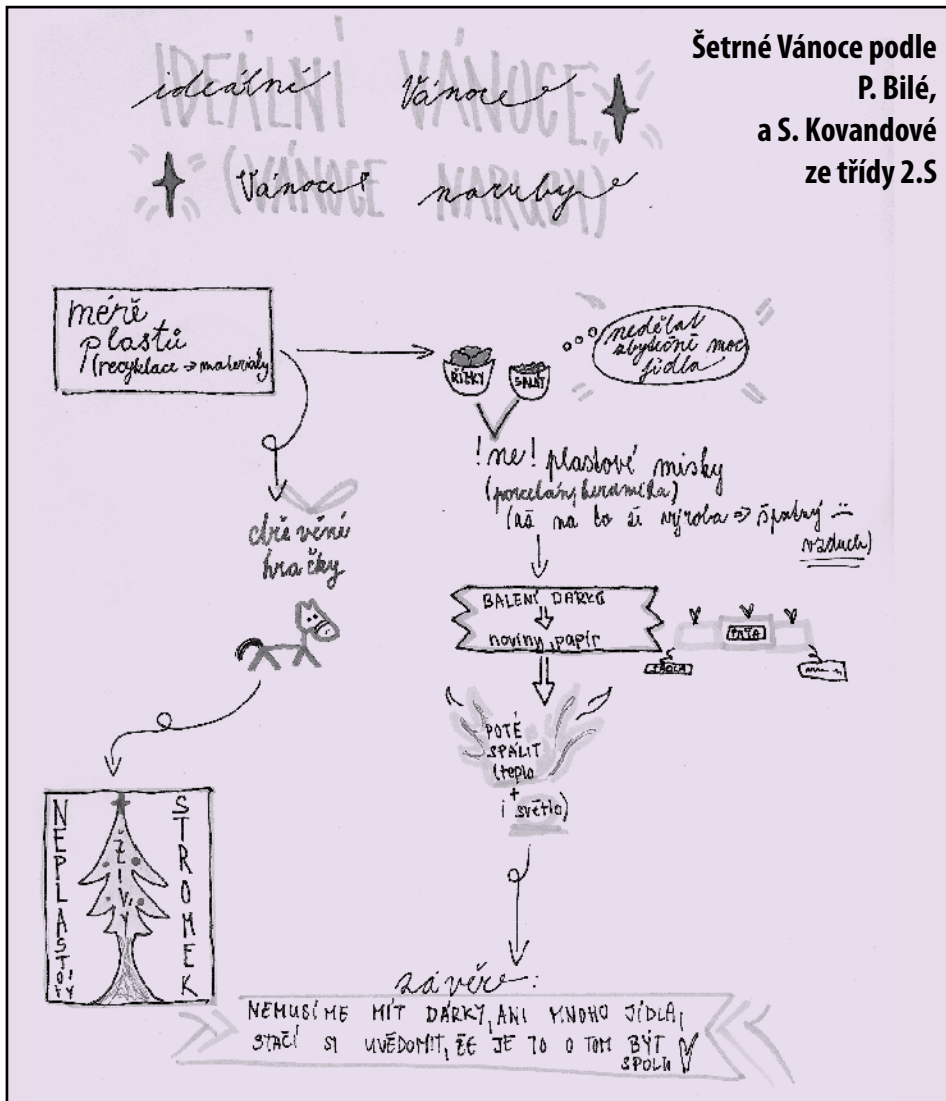
Paní učitelka:

„Proč je to věta vedlejší?“

Žákyně:

„Protože leží vedle věty hlavní.“

Šetrné Vánoce podle
P. Bilé,
a S. Kovandové
ze třídy 2.S

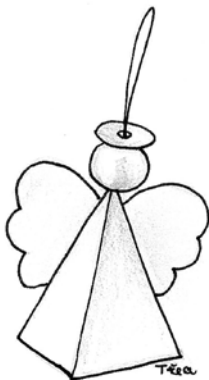
Nový člen
redakce
1/1

Zdravím vás, vážení čtenáři. Chtěl bych se vám představit. Jmenuji se Petr Vrána a zde na Polygrafce studuji třetím rokem. Jsem osmnáctiletý basketbalista, který má rád psaní všelijakých článků. Do redakce jsem se přidal z důvodů, že miluji týmovou práci, a jak jsem již zmiňoval, mám rád psaní článků. Nejsem v redakci časopisu poprvé. Na základní škole jsem již nějaké rubriky měl a dokonce se náš časopis dostal do soutěže, kde se umístil na druhém místě. Možná mi to neuvěříte, ale víte, kdo byl na tom prvním místě? Kdo hádá časopis Bezevšeho, hádá správně. Každopádně zde si budu přezdívat „Vráně“, přezdívkou jsem dostal, když jsem dva roky chodil na skauta. Doufám, že se vám budou moje vytvoření líbit. Děkuji za pozornost.

Petr Vrána

Konec vánočnímu obžerství

Bramborový salát, řízek, kapr, perníčky... Vánoce! Svátky klidu, pohody a přejídání. Kila jdou nahoru a fyzická zase dolů, proto musíme tělu ukázat, že to umíme i jinak. Hned dva dny po Vánocích se konal na základní škole Tyršova již po 26. Vánoční volejbalový turnaj, kde mezi sebou soupeřili rumburské školy. Polygrafáci se zúčastnili také, nebyli to však studenti, ale kantoři! Náš tým vedla skvělá volejbalistka Lenka Obergruberová. Zbytek týmu tvořil její syn Ondra s přítelkyní Vendy, manželé Bartůnkovi, bývalý polygrafický učitel Roman Winter a jeho bratr Marek, který u nás pro změnu studoval. A jak to celé dopadlo? To není vůbec podstatné, hlavní je, že si to náš tým, jak se patří užil a zažil nespočet legrace.

-kajča-

Nový člen redakce /2/

Lesík

Jmenuji se Honza, je mi 16 let a pocházím z České Lípy. Mezi mé nejoblíbenější koníčky patří hraní počítačových her, skauting a focení, což je hlavní věc, kterou budu dělat jako redaktor Bezevšeho. Nejraději fotím svým fotoaparátem, avšak pokud to není možné, fotím i telefonem. Fotky zásadně neupravuji a žádné preference nemám, tudíž fotím vše, co mne napadne či zaujme. Povahově jsem velice sebekritický a obětavý typ člověka, s nízkým sebevědomím a pesimistickým myšlením. *Jan Smetana*

Silný strom

Oslava

30. výročí sametové revoluce

Vánoční Bezevšeho

Vybráno ze slohových prací studentů Polygrafky

LÁSKA JE PITOMOST

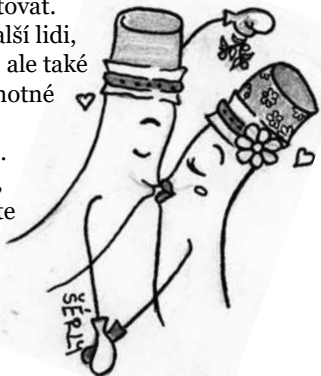
Dan Rýdl, 4.S

Než na mě, velevážený čtenáři, hodíte opovrhlivý pohled a jako sup rozcupujete mou úvahu coby mršinu, chtěl bych odůvodnit hanlivé pojmenování tak krásného pocitu, jako je láska. Nechci být brán za neandrtálce, u kterého rozhoduje místo mozku zvířecí instinkt, i já se musím přiznat, že jsem lásce podlehl. Kdy se ale z lásky stává pitomost, se dozvíte.

Co je to láska? Jak lásku popsat? Jde to vůbec? Každý z nás může lásku vnímat jinak. Ne vždy musí jít o lásku mezi mužem a ženou, někdy ani mezi dvěma lidmi. Láska má zkrátka mnoho podob. A jestliže se po vás chce, abyste tento jev popsali, narazíte na alespoň jeden problém. Mnohdy se budete snažit vymyslet kdejaká pojmenování lásky a ve většině případů zjistíte, že plácáte nesmysly. Budete se snažit popsat pocit, který je tak rozdílný od člověka k člověku, že se vždy najde někdo, kdo s vaší myšlenkou nebude souhlasit. Stejnou chybu já nechci opakovat.

Nad významem lásky či jejím průběhem se můžeme spíše zamyslet. Ale hlavně každý sám za sebe. Ať už jde o lásku šťastnou nebo dokonce bolestnou, lásku k člověku či věci, je jasné, že si za tímto pocitem stojíme sami. Je jenom na nás, jak s láskou budeme nakládat. Vždy ale mějme na vědomí, že jak zacházíme s láskou, zacházíme také se sebou. Z lásky jsme vzešli a lásku můžeme také opětovat.

Nejen pro další lidi, věci, zvířata, ale také pro sebe samotné můžeme chovat lásku. Láska je dar, tak co uděláte s tou svou?

ČTENÁŘEM PO INTERNETU

Dan Rýdl, 4.S

V dnešní době internetové můžeme na našich chytrých zařízeních najít cokoli. Není proto žádnou novinkou, že jsou zde k nalezení i nechvalně proslulé čtenářské deníky. Proč ale jedinci své výtvořky nechávají dostupné pro všechny a zdarma?

Osobně si sdílením svých slohů na internetu žádné zkušenosti nemám. Co vůbec vede autory k takovým činům? Vytvářejí vždy zcela novou a originální práci, či jen přepisují úkoly ze školy? Některé otázky nám možná navždy zůstanou záhadou. Možná

ale chápu onu prezentaci na internetu. Většina tvorů se po neúspěchu snaží zlepšit. Sám znám ty chvíle, kdy se mi něco nepovedlo a zkoušel jsem provést danou věc lépe. Stejně to mohou mít i naši anonymní autoři. Těm se nejspíš nedařilo v psaní čtenářských deníků, a proto se rozhodli zlepšit. Jestliže ale chcete své dílo ohodnotit, musíte o něm dát vědět ostatním lidem. Je snad lepší volba, než tisíce zařízení s ještě větším počtem uživatelů a potenciálních hodnotitelů? Proto se zkrátka autoři rozhodli sdílet tvorbu na internetu. Aby získali zpětnou vazbu.

Jsou zde ale i další možnosti. Některým lidem může sláva zastínit mozek, chtějí jí více a více. Proto se možná snaží oslnit svými perfektními pracemi. Uspokojí je virtuální srdíčka a palečky?

Nesmíte zapomenout ani na stinnou stránku sdílení. Autoři internetových čtenářských deníků a jakýchkoliv dalších prací se vystavují nebezpečí plagiátorství. Tato ošklivost pochází naneštěstí odkudkoliv. Ti samí lidé, jež dali autorovi pro něj důležité ohodnocení nebo „like“, mohou jeho tvorbu odcizit. Jak dosáhnout spravedlnosti v online světě měnicí se každou milisekundu? Prozatím záleží pouze na šikovnosti učitelů a jejich schopnosti prověřování.

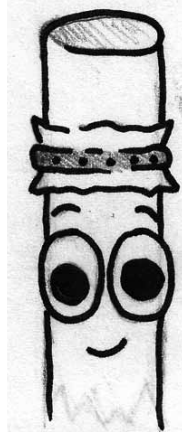
Chtěl bych tímto popřát hodně štěstí oněm odvážlivcům na internetu. Nechť se stále zlepšujete! A obyčejným lidem, pouze prohlížejícím tyto práce, vzkazuji, ať si berou inspiraci, nikoliv celá díla.

ZA PENÍZE SI ŠTĚSTÍ NEKOUPIŠ

Pavel Wolf, 4.S

Štěstí stejně jako láska či smutek je věc, na kterou si nemůžeme sáhnout. Je to takzvaný pocit. Pocity ovládají naše rozhodnutí, reakce i samotný růst a vývoj.

Štěstí, bych zařadil mezi jeden z nejdůležitějších pocitů. Štěstí náš život učiní mnohem hezčí, jasnější a dodává nám sílu žít i ve velmi těžkých chvílích. Štěstí si ale každý představí úplně jinak. Tím největším štěstím pro většinu matek jsou jejich děti. Když nad tím tak přemýšlím, rodina i přátelé mohou být jedním z největších zdrojů štěstí. Být v životě šťastný je veli-

ce důležité, bohužel to není jednoduché. Ne nadarmo se říká: „Za peníze si štěstí nekoupíš.“ Toto je jediné tvrzení, které mi vždy vrtalo hlavou.

Dlouhou dobu jsem tvrdil naprostý opak. Říkal jsem si, že bych byl velice šťastný, kdybych měl nespočet peněz. Mohl bych si koupit věci, které by mě šťastným učinily. Proto přeci všichni pracujeme, že? Abychom si mohli koupit věci, po kterých toužíme a které nás učiní šťastnými. Ale byl jsem zaslepený. Štěstí se doopravdy nedá koupit. I ten nejbohatší člověk může být na světě sám, bez rodiny, přátel a tím pádem bez toho nejdůležitějšího zdroje štěstí. A naopak i ten nejchudší člověk může být tím nejšťastnějším. To je to kouzlo štěstí. Bohužel ne každý dokáže štěstí nalézt. Lidé jsou mnohokrát pohlceni smutkem nebo nenávistí a za celý život své štěstí nenajdou. Proto bychom se měli radovat ze všech maličkostí, nepropadat negativním emocím a učinit náš život lepším.

VÁNOCE NEJSOU O DÁRCÍCH

Jan Šach, 4.S

Vánoce jsou dny klidu a míru? Co si představíte pod pojmem Vánoce? Já právě zmiňovaný klid, vánoční atmosféru, pohodu, odpočinek a den s celou rodinou. Spousta lidí si ale představí jen dárky a obžerství. Sakra lidi, co blázníte? Máte si uživat vánoční klid a ne šílet v nákupních centrech, komu a co koupit. Všude vidím jen balící papíry, kýčovitě vánoční ozdoby, v rádiích hrají jen ty samé vánoční písničky dokola, že se vám po třech poslechnutích ohrají a už je nenávidíte. A do toho všeho v rybárnách stéká kapří krev. Opravdu si myslíte, že kapr byl stvořen k tomu, aby se každý rok zabíjel k lidskému obžerství? Postupem času pomalu ale jistě lidé zapomínají na pravý význam Vánoc. Celé Vánoce se točí pouze kolem peněz. Každý si přeje co nejvíce dárků, dítě dostane od rodičů, vlastně od Ježíška, nový typ iPhone a první týden to jsou ti nejlepší rodiče na světě. Za chvíli však dítě opět jeví nezájem. Samozřejmě, že to nejsou všichni, ale snad se chápeme. Přeji si, aby Vánoce opět dostaly své kouzlo a staly se tím dnem, na který jsem se těšil.

MATURITA Z ANGLIČTINY? BEZE VŠEHO! ANGLICKY NA POLYGRAFCE? BEZE VŠEHO

„Education“, česky vzdělávání, je jedním z maturitních témat, která jsou náplní třetí části maturitní zkoušky z anglického jazyka. V rámci probírání tohoto tematického celku vypracovávali studenti druhého ročníku, které vyučují, písemnou práci na téma „My school“. Zadání znělo jasně – představte svou školu v podobě strukturovaného textu v rozsahu 180-200 slov. Studenti mohli využít následující strukturu:

- Introduction (name, location, branches)
- My class (classroom, classmates, subjects)
- Special school events (graduation balls, Halloween ...)
- School canteen, dormitory
- Other

Jak se zhostili tohoto nelehkého úkolu? Posuďte sami.

My school / 1

The name of the high school I attend is Vocational School of Media Graphics and Polygraphy Rumburk. This school includes 7 branches which are A-levels branches: reproductive graphic for media, printer on polygraphic machines, polygraphy and the final exam branches: reproductive graphic, printer on polygraphy machines and bookbinder. The seventh branch is photography which is opened only every four years. There should be around two hundred students studying here now. In this school, when you finish your study, you have a choice to keep studying other branches for 1 - 3 years so that you have more possibilities to get a better job or to get to better colleges. Even if you don't keep your study with other branches, you can get a job or when passing a maturita-exam, go to a college. There are just a few colleges with similar aiming you can go to. One of them is Polygraphy and Photophysic College in Pardubice and the other is Higher Vocational school of Graphics in Prague.

The school canteen has a lot of good meals, which taste like home-made, and there is really friendly staff. Students are able to stay in a dormitory, which is attached to the school building. The dormitory is divided to the boys' rooms and girls' rooms. There is a room where you can watch movies on TV or play video games together, too. The school organizes competitions or lecture days. There is a Halloween day, where anybody can put some make-up on and attend the parade around the town, but this year due to some reasons, it has been cancelled. The dormitory arranges hide-and-seek and the path of courage in the school building every year, sometimes even twice a year. My classmates are really kind so I have good relationships with all of them.

Kateřina Tař, 2.S

My school / 2

I study at Vocational School of Media Graphics and Polygraphy which is located in a city called Rumburk. It has a stone building. It has all facilities a good school should have, well-furnished classro-

oms, computer rooms, a dormitory and a very nice canteen. As we enter the school ground, there is a big tree in the centre, on our left side there is the second entrance and a parking lot and a main entrance on our right side. When we enter the building through the main entrance, we see the locker room, it's a big room where students can keep their stuff secured in their own lockers. On the right, we see stairs leading us to the first floor. On the first floor there are two classrooms, toilets for women and a staff room. On the second floor there are another three classrooms, toilets for men and one teacher's room, on the third floor it's the same except the toilets are replaced with another classroom. My class is located on the third floor, that means I have to walk all the way to the top every day and it really hurts my knees. If you enter the school through the second entrance you will enter the practice part of the school. You can find there some polygraphy machines, computer rooms for graphic design, a school canteen and a dormitory. Both sides are connected to each other with a short corridor and a smaller canteen.

Jakub Rek, 2.S

My school / 3

Our school is located in Rumburk in Šluknovský výběžek. The school looks at first sight in a terrible state, mainly the façade, but after entering the interior it is not so bad. There are locker rooms and a computer room at the end on the ground floor. On the first floor there are two classrooms, one with a bench and a blackboard and the other is a computer room with a photo studio. On the second floor there are four classrooms, one of them is designed for studying English. There is an interactive whiteboard in this classroom. There are also four classrooms on the top floor. On each floor except the ground floor there is a teacher's room for our teachers.

PetrPanák, 2.S

Vybrala A. Bartůňková

*Pohledy z okna Polygrafky
od Františka*

PROJEKTOVÝ DEN

19. PROSINCE 2019

Na Polygrafce proběhl již tradiční vánoční projektový den. Studenti se po úvodní třídnické hodině podle zájmu věnovali hudební dílně, zdobení perníčků, navlékání korálků, výrobě balících papírů, věštění z ruky, ale také návštěvě betlému řezbáře Jiřího Coblá, či sportovní očistě při fotbálku a bowlingu. Na odborném výcviku se promítaly filmy, hrály společenské hry a došlo i na společné zpívání tiskařů a knihářek.

-iša-

Video z předvánočního projektového dne autora R. Demetera můžete zhlédnout na www.facebook.com/sosmgp/.

Fotky z mobilu jako ze zrcadlovky

Nevím sice, jestli si naši páni učitelé z fotoateliéru nebudou rvát vlasy hrůzou z toho, že jsem si dovolil srovnávat titěrné senzory mobilních telefonů s oněmi monstry, která najdete v zrcadlovkách, ale po svém průzkumu možnosti mobilní fotografie jsem zjistil, že to má smysl..., možná. Rád bych dopředu uvedl, že znalost angličtiny je pro provedení celého procesu celkem nezbytná.

S fotografií na mobilech je hned několik problémů. Prvním je to, že výrobci často lžou o opravdovém počtu bodů, které dokážou senzory sejmout, a šálí nás zvětšováním fotek. Například můj osobní smartphone nejmenované značky má údajně rozlišení 32 megapixelů. No jo, jenomže toto je podle všeho, co jsem zjistil, lež. Opravdové rozlišení činí 8 megapixelů (alespoň podle toho, co praví Camera2 API, ale to vysvětlím později), což je 4x méně. Většina smartphonů má tento problém. Kdyby totiž ony senzory byly tak velké, jak výrobci říkají, asi bychom všichni čubrnili, kolik detailů fotky mají a jak rychle se nám plní karty. Druhým velkým problémem je velice agresivní redukce šumu u naprostě většiny výrobců a aplikací. Fotky pak často vypadají jako obrázky děti ze školky (zvláště při nižším množství světla). Algoritmy používané pro redukci šumu nejsou dost chytré na to, aby rozeznaly co je šum, a co je například detail zdi. Všechno pak ztrácí na zřetelnosti. A já bych vám rád poradil, jak oba dva tyto problémy obejít. Můžete pak dosáhnout až překvapivě vysoké kvality fotek. Budete jen muset svůj prolhaný telefon donutit k upřímnosti.

První, co musíte udělat, je dohnat váš telefon ke změně API (Application Programming Interface), které budete při focení používat. Ne všechny telefony to bohužel umí, a tak pokud se vám tento první krok nepodaří, nemohu vám pomoci. API je v zásadě mechanismus, přes který různé softwarové komponenty vašeho telefonu komunikují. Ten, který budeme používat my, se jmenuje Camera2 API a dovoluje nám převzít kontrolu nad tím, co chceme, aby náš telefon prováděl s tím, co zaznamená. Nejdříve by bylo dobré ujistit se, jestli váš telefon Camera2 API podporuje, jděte tedy na Google Play Store a vyhledejte „Camera2 API probe“, pod položkou „Hardware Support Level“ pak najdete status podpory senzorů na vašem telefonu. Pokud vaše kamery Camera2 API podporují, gratuluji. Je čas na další krok.

Druhým krokem je nainstalování aplikace, kterou umí Camera2 API řádně využít, našťáště existuje jedna aplikace zdarma, která má vše, co potřebujeme. Dokonce ani nevím o žádných placených aplikacích, které by byly lepší. Klobouk dolů před panem Markem Harmanem, který tuto aplikaci vyvinul. Aplikace se jmenuje Open Camera a je dostupná na Google Play. Nejsou v ní reklamy ani žádné jiné blbosti, čehož si velmi cením.

Když tuto aplikaci nainstalujete, klikněte na ozubené kolečko v pravém horním rohu,

přejděte dolů a klikněte na „Camera API“, potom ze seznamu vyberte „Camera2 API“. Pokud se vše povedlo, právě jste si odemkli možnost vypnout onu agresivní a neúčinnou redukci šumu a také odteď můžete fotit v bezztrátovém formátu DNG, který vám umožní mnohem detailnější úpravu fotek. A ani nepotřebujete Photoshop, formát DNG je podporován mnoha mobilními aplikacemi pro úpravu fotek, já osobně nedám dopustit na Snapseed, je to velmi intuitivní aplikace vyvinutá všemocnou firmou Google, neobsahuje reklamy a ani nemá placené funkce, je prostě všestranná a užitečná (jen prosím pozor na přesměřovací používání HDR funkce ve Snapseedu, budete potom celé komunitě za klauny).

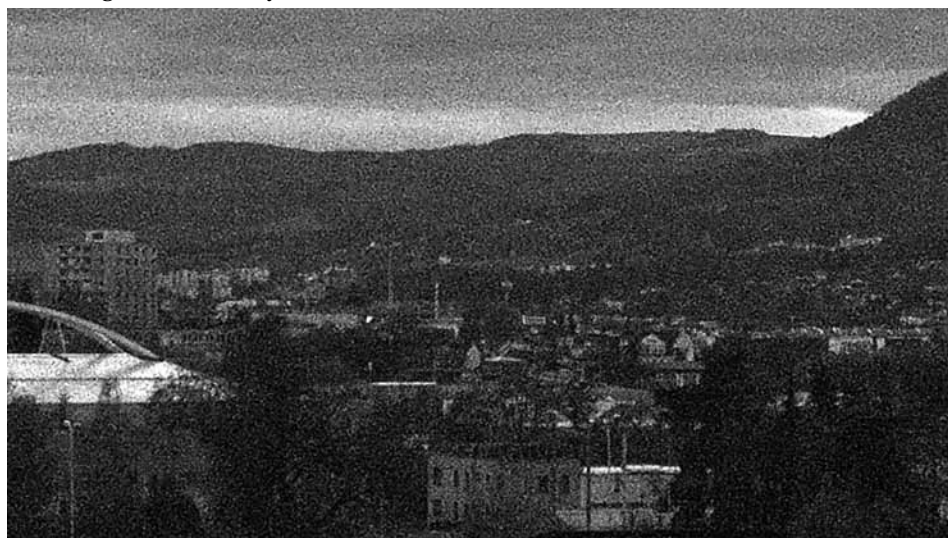
Focení v DNG zapnete kliknutím na Photo Settings > RAW a vybráním možnos-

tí „Standard and DNG“ nebo „DNG only“ je zde spousta jiných možností, doporučuji prozkoumat. Druhá věc, co chcete udělat, je Processing Settings > Noise reduction algorithm a vybrat možnost „Off“, tím vypnete redukci šumu, čímž si odemknete možnost zbavit se ho speciálním procesem ve Photoshopu, který využívá vrstvení několika fotek pořízených za sebou, čímž se šum vyruší takovým způsobem, že nepřijdete o detaily. A tím se rádo by dá dosáhnout kvality „jako ze zrcadlovky“, jen pozor ať se vám neklepou ruce.

Jak na to:

1. Zapnete Adobe Photoshop, kliknete na Soubor > Skripty > Načíst soubory do balíčku.
2. Vyberete danou sérii fotografií a zapnete možnosti „Pokusit se automaticky zarovnat zdrojové obrazy“ a „Vytvořit inteligentní objekt po načtení vrstev“.
3. Počkáte, než se vše načte.
4. Kliknete na Vrstva > Inteligentní objekty > Režim balíčku > Medián.
5. Znovu počkáte. Pokud vše proběhlo v pořádku, zde je vaše kvalitní fotografie.

-František-

Dvě foto stejné krajiny v Děčíně, první z nich je original, druhá je po provedení popsaného procesu. Můžete vidět, že ta druhá je mnohem čistší a příjemnější na pohled.

Bráško, jaké je to v Americe?

Když můj bráška Dan Kočí, také bývalý student z Polygrafky, přiletěl z Ameriky, v hlavě mi proběhlo, že bych se za čtenáře Bezevšeho mohla zeptat, jaké je to v Americe. Jelikož mě můj milý bratr má velice rád, prokázal mi tu čest a opravdu mi ve stručnosti odpověděl na několik mých jednoduchých otázek.

Proč zrovna Amerika?

Před třemi roky jsem byl na západním pobřeží, projel jsem tam všechny parky, například Sequoia, Grand Canyon atd. Všude se mi moc líbilo, tak jsem se chtěl podívat na východ.

Jaká místa jsi navštívil?

Nejdříve jsme jeli na týden do Karibiku na zaoceánské lodi, kde jsme navštívili ostrovy Grand Cayman, Cozumel, Roatan a Belize (to je poloostrov). Poté jsme se vrátili na Floridu, kde jsme

si půjčili mustanga a jeli směrem do Orlando. Zde jsme navštívili Universal studios a musím říct, že to byl skvělý zážitek. Pokračovali jsme dál a navštívili jsme NASA, taky národní park Everglades, kde jsme viděli krokodýly a měli tu možnost je nakrmit, taky skvělý zážitek. Odtud jsme jeli na Key Largo, tady jsem oslavil narozeniny. Když jsem byl v Americe naposledy, slavil jsem je v Las Vegas. Nakonec jsme jeli do Miami, ubytovali jsme se přímo na slavné

Miami Beach, nádhera. Tam jsme byli na hokejovém zápase NHL, hrálo zde několik Čechů a byl to pro mě, jakožto hokejového fanouška, obrovský zážitek.

Amerika nebo Evropa?

Pro mě je lepší Evropa, jelikož si myslím, že je zde lepší místo pro život. Máme tu lepší potraviny a sociální služby. Všechno v Americe je tučné a plné éček a vlastně celkově je v Evropě kvalita jídla lepší. Navíc mít v Americe dobrou zdravotní péči stojí hodně peněz. Příroda je tam sice nádherná, ale to i v Evropě jsou krásná místa.

Jsou ceny vyšší nebo naopak nižší?

Jsou tam velké rozdíly mezi lidmi, je tam plno lidí, kteří jezdí v Lamborghini a plno

lidí, kteří bydlí na ulici nebo ve stanu. Ceny potravin jsou tam sice nižší, ale to je úměrné kvalitě, ale třeba mléko a ovoce je dražší. Letenky se dají sehnat i levněji, ale musí se hodně dopředu a hodně hledat. My jsme je našli za 11 000 Kč i se zpáteční, což je krásná cena. Ubytování stálo v průměru 2000 Kč na noc. Navštívili jsme hodně různých hotelů, airbnb nebo loď, tak to můžeme takhle zprůměrovat. Co je tam opravdu drahé, jsou různé zážitky a vstupenky, ale to je díky turistům, kteří jsou schopní za to dát hodně peněz.

Nejhorší a nejlepší zážitek?

Nejvíce se mi líbily narozeniny na Key Largo. Nejhorší zážitek byli pro mě bezdomovci na ulici, protože byli opravdu na každém rohu.

Chceš se tam ještě někdy vrátit?

Určitě bych se tam jednou chtěl vrátit, protože bych chtěl ještě vidět New York a Yellowstone. Cestuji hodně, tak si myslím, že se tam určitě podívám.

Jací jsou lidé v Americe?

Lidé v Americe jsou určitě hodní, pořád se usmívají, jsou ochotní, ale můj názor je takový, že to určitě není úplně upřímné. Je to o zvyku a o vychování.

Nejzajímavější místo?

Nejzajímavější místo byly asi mayské památky v Belize, kde mají krásné pyramidy, to se pak cítíte, že jste zase přijeli někam úplně jinam.

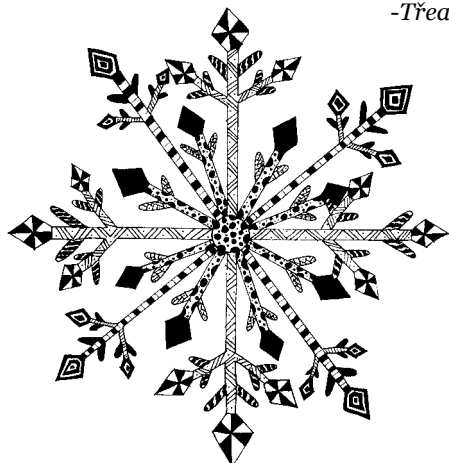
To je od nás vše, moc děkuji za rozhovor, příště spolu třeba vyprodujeme něco méně stručného.

Vánoce musíš prožít

Když se zamyslím nad pojmem, spíše jménem nejoblíbenějších svátků Vánoce, hned mě napadají samé tradice. Nejenom pouštět lodičky ze skořápek po vodě, chytit kapra, pyšnit se adventním věncem nebo plno dalších společných zábav ve chvílích strávených s rodinou a nejbližšími, ale i reklamy v televizi, třeba reklama na kofolu s prasátkem už je pro všechny snad také tradice. Vánoce jsou kouzlo, které spojuje rodiny, přátele a připomíná lidem laskavost mezi sebou. Mnohdy jsou pro mě kouzelné i mladší děti. Jejich radost z Vánoc, kreativita u tvoření ozdob do oken nebo i na stromeček, ale také radost třeba i z adventního kalendáře. Někteří shání dárky v říjnu, někdo i dříve, ale pak tu jsou tací (mnoho z nás), kteří nakupují na poslední chvíli. Přišli Mikuláš, anděl a čert, spočítali naše hříchy, ale snad nikdo nebyl až tak zlobivý, aby si ho čerti odvedli do pekla.

Se sněhem se postupně dostává vánoční nálada. Poslouchání vánočních písniček je vážně báječné, často všichni vzpomínají, jaké byly Vánoce předešlé roky. Jen si to představte, koukáte na nějaký vánoční film, jíte u toho cukroví a upijíte teplé kakao. Nejlepší je zdobení stromečku, všichni zdobí pospolu, malé děti blbnou se střapatými provázky a ozdobami. Nesmím zapomenout na vánoční úklid, ten je nejdůležitější, přestože po štědrém večeru se byt zaplní roztrhaným balícím papírem a ostatními věcmi, nechceme přeci žádný nepořádek. Zatímco na Štědrý den si maminky libují u přípravy slavnostní večeře, děti si připravují takzvaný „outfit“ ke stromečku. Celý den se tak tráví společnými aktivitami a hrami. Nevím, jak vánoční svátky prožíváte vy, ale já je vážně miluji. Vůně svíček, prskavek, jmelí, hřebíčku, skořice a dalších dobrot a koření jsou vážně skvělé. Cítíme se milováni rodinou, napíší nebo zavolají babi s dědou, teta se strejdou jenom proto, aby nám mohli popřát. Každý se mnou může souhlasit, že tohle jsou ty nejkrásnější svátky. Je škoda, že je to jednou za rok, ale aspoň to stojí za to. Nezapomeňte, milí čtenáři, vidět to zlaté prasátko, vyválet si ve sněhu krásného anděla, či postavit si obřího sněhuláka. Pokud ovšem bude snít!

-Třea-

Bohemian Coffee House v novém

Chodíte do Bohemian Coffee House na kávu? Tak teď pozorně čtěte, protože sídlí na jiné adrese. Je to zase kousek od naší Polygrafky, možná o pár kroků dál. Na semaforech přejdete hlavní silnici k bance Unicredit a pak ještě jednou k loretě. A pokračujte dál a dál dolů po třídě 9. května, až narazíte po levé straně na kavárnu. Najdete tam

o mnoho více míst k sezení a toalety přímo uvnitř! Už si tedy nemusíte půjčovat klíček a jít přes tu studenou chodbu jako doposud. Personál je stále milý a pozorný, kávu mají stále stejně dobrou a zákusky snad ještě lepší než předtím. Já Bohemian v novém prostoru navštívila už několikrát. Kdy plánujete návštěvu vy?

-kajča-

Dotek Moravy na severu Čech

Pojďme se dnes společně ponořit do hlubokých myšlenek lidského života a podnikání. Každý jsme se nějak narodili. Každý máme své vlastní rodiče. Pokud tvrdíte, že ne, nevěřím vám. Věda stále nedošla tak daleko, aby se lidé rodili z umělé hmoty bez DNA. Každý z nás má maminku a tatínka. Ať už nejsou mezi námi, či se nás zřekli, nebo jsme je opustili my sami. Pořád nás váže společné pouto, které nikdy nikdo nemůže přestříhnout. Vychovávají nás, usměrňují náš život a dělají vše pro naše dobro. Mnoho dětí nedokáže pochopit jejich starostlivost. A proto se mohou jejich společné vztahy navždy porušit. Obdivovali jste je někdy za to, co všechno dokáží? Jak musí být obtížné vydržet dlouhou pracovní dobu, postarat se o domácnost a večer u televize se usmívat jako by celý den leželi na pohovce. Já obdivuji své rodiče každý den. Spojili dvě prosté duše a protkali je láskou. Vznikly z toho dva nové životy – můj a sestřin. Když už jsme obě nepotřebovaly tolik mateřské péče a bylo méně starostí, začala nová etapa jejich společného bytí. Má maminka začala podnikat sama na sebe. S tatínkou tvrdě dřeli každým dnem, řešili mnoho problémů a nálady už nebyly tak usměvavé. Ale tento rok je již šestý, kdy vinotéka stojí pevně ve svých základech. Není to žádná hospoda či pivnice, nýbrž seriózní podnik s moravským vínem a delikatesami. Chcete vědět více? Přečtěte si rozhovor s mojí maminkou.

Jaké to je podnikat a zařizovat vše úplně sama?

To nelze popsat, to musí každý zažít. Nejsem na to sama, mám celou rodinu a přátele, kteří mi se vším pomáhají. Jinak bych tu bez nich nebyla. Ovšem je těžší podnikat zde na krušném severu, protože lidé

zde nemají tolik peněz. Je pro ně snazší jít do supermarketu a koupit víno za 30 korun. Proto pokud chce někdo začít podnikat, přála bych mu začít ve velkém městě. Také musí jít člověk do podnikání s rizikem krachu. Samozřejmě počítat i s cestováním za dodavateli. My například jezdíme

dvakrát za rok na Moravu pro zboží.

Pro zboží? Přeci ti ho můžou zajisté dopravci dovézt?

Mohou, ale my to máme také jako takový prodloužený víkend. Poznáváme okolí Mikulova a jezdíme na degustace. Naši vinaři, jejichž zboží máme na prodej, mají raději osobní kontakt, než komunikaci přes telefon. Odpočineme si a jejich pozitivní náladou nám dodají energii.

Jak se ti líbí v tomto vzdáleném kraji? Jsou rozdíly mezi námi a Moraváky?

No, člověk se tam snadno opije (smích). Jsou vstřícní, milí, je tam s nimi dobře a je s nimi legrace. Mají trochu jinačí mluvu, a proto, když máme degustaci u nás ve vinotéce, všichni se smějí tomu nářečí, protože je to pro nás nezvyklé. Bohužel mě mrzí, že lidé nevidí, kolik s tím má vinař starostí, jak o to celý rok (i v zimě) musí pečovat, kontrolovat vinohrady a vše vyřizovat. Pořádáme i degustace nebo hudební večery. Nálada je vždy velmi uvolněná a v blízkosti Morávaka se určitě nudit nebudete.

Jaký je tvůj nejhezčí zážitek za šest let podnikání?

Nejhezčí zážitek je vždy, když mi někdo něco upřímně pochválí nebo má radost už jen z prostředí a atmosféry. Člověk to nemůže dělat kvůli penězům, ale musí ho to bavit. A když ho to baví, okolí si toho hned všimne.

Je těžké podnikat?

Je to hodně těžké. Jsem třeba jedenáct hodin v práci, o nedělích musím ještě jezdit pro některé zboží, a potom je člověk hodně unavený. Nemůžu marodit, nemohu jen tak zavřít a mám málo času na rodinu. Bohužel jsou mezi námi lidé, kteří jsou nepřející a pomluví úplně všechno. Ale jsem sama svým pánem. Mnoho zákazníků si se mnou chodí povídat, nebo projeví radost z mého podnikání. Také jsou lidé, kteří mi neustále děkují, že tu jsem a nosí mi domácí zeleninu, ovoce a různé maličkosti. Na závěr bych nejspíš řekla, že podnikání určitě není pro každého. Ale já svou práci miluji a doufám, že se v paměti lidí udržím mnoho let.

Chtěla bych velmi poděkovat mojí mamince za tento rozhovor. Doufám, že jste se dozvěděli mnoho informací o podnikání a nabudí vás to na vaši vlastní podnikatelskou cestu.

-Verča-

**Jitka Petrová - Vinotéka Pijánofka
Varnsdorf, Boženy Němcové 1492**

SÍLA ÚSMĚVU

Alex byl chytrý chlapec. Byl to výborný student, hráč fotbalu a hráč na klavír.

Svou rodinu měl rád, ale moc s ní nevycházel. Byl to tak negativní člověk, že ho nikdo moc v lásce neměl. Alex dost často míval pocit, že má špatný život a něco velmi významného mu v něm schází. Pak se ale stalo něco významného, díky čemu se jeho život navždy změnil. Jednoho dne měl mít Alex klavírní vystoupení na charitativní akci pořádané školou, kam chodil. Moc se mu tam nechtělo, ale jeho učitelka ho tak povzbuzovala a prosila, až tam šel. Koncert a vlastně i celá akce probíhala skvěle. Vybralo se opravdu spousta peněz. Alexe to moc nezajímalo. Ani nechtěl vědět, kam výtěžek poputuje. Zajímalo ho jen to, aby odtamtud co nejrychleji zmizel. Když pak přišel domů, byl tam jeho otec, což nebyvalo zvykem, protože jeho otec byl velmi zaneprázdňený prací. Takže se domů vracel pozdě a mnohdy ani nepřišel. Ptal se Alexe, jaký měl den. Tak mu to vyprávěl. Ale když se ho pak otec zeptal, na co peníze charita vybírala, nedokázal odpovědět. On to totiž nevěděl. Otec se na něj rozzlobil. Řekl, že je velmi špatné, když dělá něco, obzvláště pro charitu, a pak ani nemá zájem o to, komu se tím pomůže. Tak mu řekl, aby to napravil a další den mu to sdělil. Další den Alex zjistil, že vybrané peníze byly pro lidi s rakovinou. Byly určeny k tomu, aby zpříjemnily lidem ty chvíle života, co jim ještě zbývají.

Pořádaly se za ně akce a výlety pro děti i dospělé, kteří tuto nemoc měli. Když se to Alex dověděl, pocítoval něco, co ještě nikdy necítil. Nedokázal to popsat. Když to pak řekl otci, ten byl potěšen, jak milosrdné akce se jeho syn zúčastnil.

Na druhý den si Alex musel zajít do nemocnice na kontrolu s kolenem, protože byl po léčbě. Při jednom fotbalovém zápase si jej poranil.

Když mu doktor oznámil, že koleno je již téměř v pořádku, měl Alex radost. Když pak procházel chodbou, která vedla k výtahu, z ničeho nic ucítil, jak ho něco jemně praštilo do zad. Ve chvíli, kdy se otočil, spatřil, že o něco dál se za rohem ukrývá malá osůbka. Před nohou mu ležel malý gumový míč. Vzal míč a šel k osůbce, aby jí jej vrátil. Když osůbka spatřila, že se k ní Alex blíží, omluvila se, že to byla nehoda. Hlásek se jí chvěl. Alex se na osůbku usmál a představil se jí. Když na ni promluvil, vylezla zpoza rohu a také se představila. Byla to malá slabá dívka bez vlasů. „Jmenuji se Rita,“ řekla. Došlo mu, co se děje. Opět pocítil ten zvláštní pocit jako již předtím. Z ničeho nic dostal chuť dívku poznat víc. Ve vedlejším automatu jí koupil čokoládu. Rita mu ukázala svůj pokoj a představila své přátele. Když se přibližovali k Ritině pokoji, Alex spatřil plno dětí, jako byla ona. Byli tak malé, ale na tvářích jim zářily široké úsměvy od ucha k uchu. Po nějakém čase je už velmi dobře

znal. A znal i místní sestřičky. Stavoval se za dětmi každý den hned po škole. Na fotbal nějaký čas ještě nechodil, musel počkat, než se mu koleno zcela uzdraví. Nosil jim dobroty, hrál si s nimi, četl jim pohádky, zpíval si s nimi a dokonce je naučil hrát na klavír, který stál v místní herně. Chodil tam rád a vždy se s nimi jen smál. Vyprávěl jim veselé historky a vtipy. Děti s ním dováděly a měly ho moc rády, tak jako on je. Když pak jednou zase přišel, všiml si jedné stařenky, která ho velmi zaujala. Nikdy předtím ji tam neviděl. Byla celá v duhovém, na tváři měla přátelský úsměv a také neměla vlasy. Mířila za dětmi, za kterými šel i on. Když vstoupila do místnosti, děti se k ní okamžitě seběhly a objímaly ji. Nakonec se Alex dal se stařenkou do řeči. Řekla mu, že toho o něm od dětí hodně slyšela a že ho mají rádi. Stařenka za dětmi chodila vždy po Alexově návštěvě. Po pár týdnech s dětmi a touhle zajímavou stařenkou si Alex uvědomil, že našel to, co mu v životě chybělo. A to pozitivní energii, kterou vyzařovaly. Uplynul nějaký čas a Alexovi to už nedalo a musel se stařenky zeptat, proč stále nosí jen duhové oblečení. Stařenku tato otázka nijak nezaskočila. S úsměvem mu řekla, že má ráda duhu, že je prý krásná a má veselá a pozitivní barvy, že se jí nelíbí, když někdo chodí celý v černém, působí chladně a negativně a to nemá ráda! Alex ji zamysleně poslouchal a pak se mu hlavou honila celá další řada otázek, na

kteří by chtěl znát odpověď. Ale pak se mu v myšlenkách objevila jedna otázka, která ho zajímala nejvíc.

Osmělil se a se smutným výrazem se stařenky zeptal, jak se pořad může jen usmívat, když ví, že smrt ji nevyhnutelně pronásleduje. Ani tato otázka však ve stařeně nevyvolala žádné rozpaky.

Odpověděla mu, že i když ví, že umírá, úsměv jí nikdo nevezme. Vysvětlovala mu, že úsměv je ten nejlepší lék na všechno. S touto nemocí žije několik let a je ještě naživu jen díky tomu, že věří, že se tolepší a že se usmívá. Řekla mu, že pozitivní myšlení v člověku vyvolá silnou víru, ať už věří v cokoli. Pak mu vyprávěla historky ze svého mládí. Smutné i veselé. A když se pak Alex tvářil smutně, řekla, že nemusí být smutný, že v životě se dějí dobré i zlé věci. Že z těch dobrých by se měl člověk radovat a užívat si jich, dokud to jde, žít okamžikem. A když pak přijdou ty zlé, tak se vzchopit a bojovat. Alex se za tu dobu, co nemocnici navštěvoval, změnil k nepoznání. Byl přátelský, pozitivní a na všechny se jen smál.

Tento příběh je podle skutečných událostí. Jen jména byla z důvodu anonymity změněna. Doufám, že v příběhu najdete útěchu a povzbuzení. Každý den stojí za to se usmívat, i přes ty zlé věci, co se vám dějí. Všem se dějí zlé věci, ale nikdy na to nejste sami.

-Wolfie-

Téma „Šetrné Vánoce“ vidí někteří žáci zajímavě. Já se nesmírně pobavila, ale pokud to nebude stačit a budete se chtít vyřádit nebo třeba pomstít, vezměte si červenou propisku. Proč, nemusím snad vysvětlovat. -ŠA-

DIY LIFE HACKY OD NIKOLASE, BARTY A RADKY:

- ① mýýt děti... včelís vodu
- ② meházet střevis ... rozhyješ okno
- ③ začný dávký ... co to je?
- ④ K věce chléba s vodou (maso je uvazela) nebo makrele
- ⑤ stromek rovnou spálit - svíčkama jako ozdoby (usctois)
- ⑥ melít olovo ... moc škodlivý
- ⑦ začný cukrový ... budeš tlustej
- ⑧ maněj kamarády ... nebudeš muset nic kupovat
- ⑨ 24. jdi ven a dělej že se nic medeje
- ⑩ se smilni! alespoň jednou v roce aby se neřeklo, že si nikomu nic nedal

ŽIVOT ŠTĚNĚTE /6/

Jede se na výstavu!

Ten velký kluk na obrázku už je v psím světě plnoletý. To ovšem neznamená, že může zapíjet psí pamlsky alkoholem. Bastík vlastně žádnou změnu nepocituje, změna je spíše pro mou maminku. Jakožto Bastíkova majitelka ho může uchovnit. To znamená, že může získat potvrzení, že je správnou krátkosrstou kolí. Musí ale pro to splnit nějaké požadavky, jinak by se kolíi stal jednoduše kdekdo. Například musí mít konkrétní výšku a hmotnost, kvalitní srst, klopné uši a tak dále. Zkrátka musí o něj být dobře pečováno a nesmí být třeba čivava. Takovou zkoušku musí podstoupit na několika výstavách.

Přestože jsme se Bastíka nezeptali, rozhodli jsme za něj, že šikovný je dostatečně. Stačí jen nacvičit správnou chůzi, připomenout základní povely jako stůj a k noze a pak už ho jen vypucovat až za ušima. Náš princ Krasoň byl připraven na své první utkání. Maminka ho přihlásila na Pojizerskou výstavu psů v Mladé Boleslavi. V onen den na místě došlo k menšímu pře-kvapení. V jeho kategorii byl pouze jeden

další soutěžící. To ale neznamenalo, že se nemusel snažit. Porotce stále mohl dát Bastíkovi špatné hodnocení.

Už z dálky byl z haly slyšet psí štěkot. Pro pejsky se kromě soutěže odehrává spousta dalších věcí. Všude kolem je tolik kamarádů, kolik na jednom místě ještě neviděli. Každého potenciálního kamaráda je třeba přivítat, na všechny nebezpečné obličeje se musí zavrčet a všechno se musí očmuchat nebo ještě lépe označkovat. Nejen Bastík, ale i další soutěžící byli proto v jednom ohni a zkrotit tyto čmuchaly nebylo zrovna nejjednodušší.

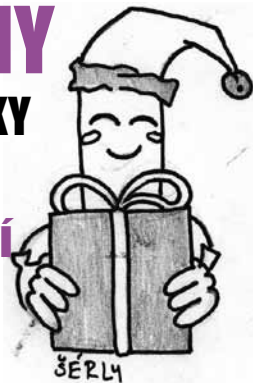
Na řadu přišla Bastienova skupina. Se svým protivníkem se vystavili v kruhu. Kruhem je myšlen vyhrazený čtvercový prostor v hale, kde je dostatek místa na pobíhání. Psi krouží ve čtvercích a poté rozhodčí přistoupí ke každému zvlášť, ohmatá je a celkově zkontroluje. Samozřejmě případné neposlušnosti jistí výstavní vodítko, to ale není o moc tlustší než tkanička od bot. Kdyby Bastík chtěl, jednoduše se vyvlíkně. Naštěstí obstál a ani rozhodčí mu nevadil. Navíc udělal přece jenom lepší dojem a umístil se na dokonalém prvním místě! Za to vděčí hlavně správnému výcviku maminky a jejím zkušenostem a přístupu.

Domů jsme odjžděli nejen s dobrým pocitem, ale i s medailí. Bastík vstoupil do své plnoletosti pravou přední jako vítěz. Doufejme, že se mu bude dařit i nadále, protože tuším, že jednou výstavou to určitě nekončí. To už by byl ale jiný příběh, příběh malého štěňátka, které si okamžitě získalo srdce všech v rodině končí. Už máme mezi námi pořádného psa. Nejen ledajakého psa, ale našeho úžasného krátkosrstého kóliáka Bastiena.

-Dan-

PŘÍBĚHY Z POLYGRAFKY aneb Dozvědělství Elíši a Mart'ase

A je to zase tady. Po dvou měsících volna zpět do ústavu, i když jsme jeden před chvílí opustili a naše psychika stále není připravena na návrat. Nová škola, noví učitelé, nová třída, nový kolektiv. Strach přichází, obavy narůstají a nám se hlavou honí otázky, na které neznáme odpověď. Každopádně změny k životu patří a budeme o krok blíže k dospělosti.

Fuj, ten čas letí. Teď si například začínáme uvědomovat, že ještě včera nám bylo čtrnáct nebo patnáct a najednou začne čas běžet jako gepard za kořistí. Budeme dospělí a vzpomínat na naše dětství.

Další level je, když hodláte ve škole i spát skoro každý den. Myslíme tím internát. Poznáváte mnohem více lidí a z většiny se stávají extroverti. I přesto, že intr nás má učinit zodpovědnými, někteří stále nechápou, že život není továrna na splněná přání a ne vše spadne přímo k nohám. Ale i přes tento detail se ukázalo, že většina našich obav byla zbytečná.

„Takže milánkově,“ tlesk, začíná hodinu náš třídní učitel. „Toto je zlaté tele!“ také bývala jeho oblíbená hláška. Ano, čtete správně, byla. Papírovou třídnici nahradily BAKALÁŘI. Naše škola je také velice sportovně založená i v hodinách, ve kterých je to velice neobvyklé, například při hodinách českého jazyka: „Já nechci sportovat!“ češtinářka se plácá přes chytré hodinky. „Červená, green a blau,“ to jsou slova, která jsme uslyšeli při první hodině technologie a od té doby máme v hlavě jen CMYK a RGB. „Eriko, pojďte k tabuli!“ se ozývá téměř každou hodinu dějepisu. „Jé, sorry,“ slýcháváme také často, stejně jako: „Nastartujte sešity!“

A přichází něco, na co jsme se všichni těšili. Praxe. Ale to by nebylo jen tak, aby nám do toho něco neskočilo. ZAJÍC – noční můra všech, co prošli Adobe Illustratorem. Sklenička s nožičkou, tabulky v InDesignu, obrátka a klopení, párky v rohlíku a dáme oukej.

ALE ANI MY REDAKTOŘI SE NA REDAKČNÍCH RADÁCH A NA JEJICH PLÁNOVÁNÍ NENUDÍME. Fuj, caps lock.

Dozvědělství – nový výraz pro věc, kterou se dozvíme, poznáme, novinka, nová věc.

-Elíša-, -Mart'ase-

**Andrea
Bartůňková**

HADRY ZA HUBIČKU

aneb Kolik toho vlastně potřebujeme?

Jednoho by to vyčerpalo. Když se na to podíváme z druhé strany, pokud nebudu mít domov přeplněný věcmi, o které se musím starat, mohu svůj čas, drahocennou to položku, vynaložit jinak. Mohu ho věnovat péči o svou rodinu, která už potom nebude možná tolik vyčerpávající. Mohu ho věnovat přátelům. Mohu ho věnovat sám sobě. Pokud si některé ze svých starostí odložím, možná i ta práce nebude tak vyčerpávající. A když bude, mohu ten svůj získaný čas vynaložit na hledání nové práce. A tak jsem došla k názoru, že čím méně budu mít věcí, o které bych se starala, tím více budu mít času a energie žít svůj život. Není to ale minimalismus v pravém slova smyslu, ačkoliv se mu velmi blíží.

Pokud vezmeme výše uvedenou myšlenku jako fakt, jak je to tedy s oblečením? Kolik věcí, myšleno bund, triček, halenek, pásků, bot letních i zimních, kolik sukni a kal-

hot, kolik šperků a doplňků vlastně potřebujeme? A pokud to víme, odpovídá to číslu faktickému stavu našich šatníků? V mém případě to tak dříve rozhodně nebylo. Jenže pokud máte poprvé v životě vlastní výplatu, zatím žádné velké výdaje a jedno tričko stojí třeba i dvě stovky, člověk si mnohdy nemůže pomoci. Nejen že jsem kupila oblečení, které jsem potom vzala na sebe dvakrát třikrát, ale dokonce se mi nejednou stalo, že jsem si koupila nové boty třeba za dvě stovky s tím, že když nevydrží do další sezony, koupím si jednoduše zase jiné. Jenže pak stojíte před šatníkem, který je sice plný, ale nějak nevíte, co na sebe. Některé kousky už víte, že na sebe nevezmete, ale stejně je nevyhodíte. A tak točíte stále dokola pár nejoblíbenějších kousků a zbytek jen leží. Ti aktivnější z nás čas od času svůj šatník vytřídí. Dřív nebo později ale narazí na otázku, kam s tím? Prodat na internetu? Možná víte, kolik práce s tím člověk má. Nafotit oblečení a podat inzerát už je výkon, potom rezervace, komunikace s případnými zájemci, domluva o možném termínu předání, pak předání a hotovo, jeden svetr je pryč. Uf! Tak tedy prodat do bazaru? Mnohé bazary oblečení nevykupují, a pokud už ano, dobře si vyberou, co se jim hodí a co ne a z čeho budou mít nějaký zisk, tomu pak také odpovídá výkupní cena. A co věnovat na charitu? Jistě, ušlechtilá myšlenka, buď vhodit do speciálního kontejneru, nebo osobně zavést do konkrétní instituce v okolí. To je moc dobrý nápad, rozhodně lepší, než oblečení skladovat na dně

šatníku. Nicméně narážím v poslední době na zjištění, že tyto potřebné instituce jako charita či azylové domy jsou mnohdy také přeplněny hromadami nekvalitního a levného oblečení. Je to velmi zajímavé zjištění a někdy se zamyslím nad tím, jestli se tyto instituce nestávají, byť vděčným, odpadkovým košem pro levné a nekvalitní zboží všeho druhu.

Když jsem si vytřídila svůj šatník a dala si příslib do budoucna, a to při nakupování pro příště přemýšlet, nemohla jsem zkrátka najít způsob, jakým naložit s nepotřebným oblečením. Tak vznikl nápad na burzu oblečení. A ta myšlenka nezůstala jen u dámského oblečení, nýbrž maminky mezi námi potvrdí, jak náročné je udržovat šatník svých rostoucích ratolestí. První burza byla takový experiment pro pár přátel, díky ní jsem ale zjistila, že poptávka je obrovská. A tak se nám od loňského léta k dnešnému dni podařilo uspořádat již čtyři dětské a čtyři dámské burzy oblečení v rumburském domě kultury a tyto akce si pomalu získávají své jméno mezi lidmi ze širokého okolí. Pro příští rok nás čekají burza dámského oblečení 29. února a burza dětského oblečení 29. března, přičemž součástí každé z těchto akcí je i charitativní sbírka. V poslední době se sbírky nejčastěji týkají potravin, trvanlivých i čerstvých. Stále menší je poptávka potřebných institucí po textilu, kdy především tím levným a nekvalitním začínají být tyto instituce zahlceny.

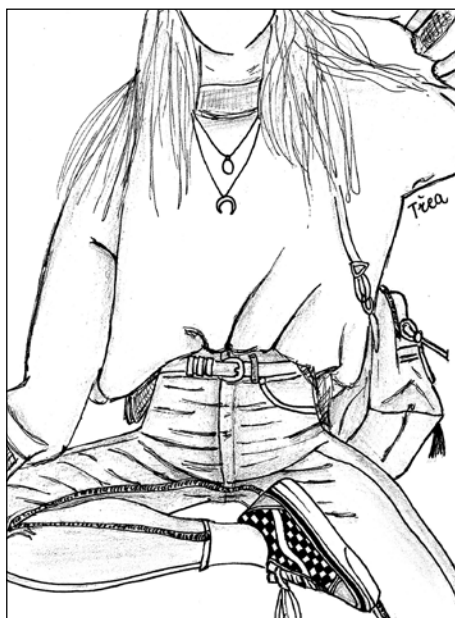
Ono zahlcení a přesycení vnímám ve více ohledech a někdy mě napadá přirovnání ke kolotoči. Tento kolotoč ale nikdy nekonečí. Lidé nakupují neustále nové oblečení, kterého se posléze zbavují, aby si vytvořili místo pro další nakoupené věci. A tak pořád dokola. Možná vás napadne, že se to možná netýká jen oblečení, že tyto tendence jsou v posledních letech vidět i v jiných odvětvích. Jenže když se podíváte, jaké množství oblečení chrlí všechny obchody, jakou mají kvalitu a cenu, musíte se taky ptát sami sebe – Je tohle udržitelné? Můžeme pořád dokola jen nakupovat, spotřebovat a vyhazovat? A co se děje s těmi věcmi dál? Kde končí? A odkud vůbec pocházejí a jak vznikly? Kdo, kde a za jakých podmínek mohl vyrobit tričko za 129 korun nebo boty, které stojí v obchodě 149 korun a které nevydrží ani sezónu, protože se s tím ani nepočítá? Stále přibývá lidí, kteří se začali ptát. Jedním z těchto lidí je Veronika Blabla Hubková, která byla faktickým stavem a praktikami módního průmyslu natolik šokovaná, že své poznatky zaznamenala ve své knize Příběh skříňe, kterou si i sama vydala. Ačkoliv sama o své knize říká, že se nejedná o žádnou odbornou literaturu, více

Jak často nakupujete oblečení? Jaká kritéria jsou pro vás při nákupu nového oblečení nejdůležitější? Cena? Použitý materiál? Kvalita zpracování nebo jeho originalita?

Při svých občasných návštěvách nákupních center, které mě pokaždé vyčerpají natolik, že slibuji sama sobě, že tam zase dalšího půl roku nevkročím, koukám okolo sebe do všech směrů, pozoruji lidi a přemýšlím, jak asi vypadá jejich každodenní život, jaká témata je oslovují, jaký život asi vedou a kolik v něm mají radosti a kolik starostí. Mnohdy lze z lidského obličejce vyčíst, že všechny ty starosti doslova válčují ony radosti. Ale spouň pro ten daný okamžik. Pokud máme ale takové štěstí, že se my a naši nejbližší těšíme dobrému zdraví, co nám tyto starosti do našich životů přináší? Péče o naši rodinu? Ambice uspět ve svém zaměstnání? Obstarávání našeho majetku? Nad tím posledním je možné trochu polemizovat. Proč by lidé chtěli mít stále víc a víc věcí, když to jinými slovy ale znamená, že se o všechny tyto věci potom budou muset starat a to je možná vyčerpá? To nedává smysl. Proč by chtěli vlastnit více aut, více sportovního náčiní, více hraček, více obrazů, více skříněk a poliček, více drobností, které do těch skříněk a na ty poličky umístí, když potom pro všechny tyto věci musí hledat další místo a musí o ně pečovat? Musí jezdit na pravidelné servisy, musí pravidelně uklízet a třídit, aby se to všechno vešlo. A taky musí svůj majetek náležitě ohlídat, aby někdo nešel okolo a nezatoužil po něm.

než stostránkové dílo je plné čísel, šokujících faktů a překvapivých zjištění. Člověku, který se o každodenní praxi módního průmyslu dosud nezajímal, nepozná rozdíl mezi pomalou a rychlou módou, nebo neidentifikoval výše zmíněné zvyky spojené s nakupováním jako potenciálně nebezpečné, můžou napovědět její slova v kapitole Čáry máry plná skříň: „Oblečení často vnímáme jako spotřební zboží, jednoúčelovou položku. Nakupujeme ho pořád víc a víc. Tolik, že ho ani neunosíme. Svoji oděvní nadspotřebou nevědomky podporujeme oděvní nadvýrobu, čímž přispíváme ke zvýšené poptávce po přírodních zdrojích, energii a po levné pracovní síle. Kvalita i cena našich oděvů dlouhodobě klesá. O oblečení, které nosíme, se příliš nestaráme a při sebemenším náznaku jeho opotřebení, které na sebe vzhledem k jeho často nekvalitnímu provedení nenechá dlouho čekat, ho nahrazujeme oblečením novým, často stejně nekvalitním.“ Nabízí se otázka, jak ale na to? Jak lze poznat kvalitní věc od té nekvalitní, když cena daného kusu oblečení není vždy úplně vypovídající a stejný šunt můžete koupit na vietnamské tržnici za čtyři stovky stejně tak jako od pár set metrů opodál za čtrnáct set korun? Rada není jednoduchá, jak by taky ano, ale vždy se vyplatí věnovat pozornost použitým materiálům, kvalitě provedení, zemi výroby a také dát na doporučení nebo dřívější zkušenost s daným obchodem. Dnes už se dá velmi dobře zjistit, které značky jsou šetrnější a které nikoli.

Když si všechny tyto aspekty lidského počínání člověk po čase uvědomí, může se ptát sám sebe, jestli vůbec existuje něco jako vědomá spotřeba nebo uvědomělý spotřebitel. Takovým termínem můžeme označit někoho, kdo: 1. dobře rozmýšlí každou nákupní věc a nekupuje víc, než potřebuje, 2. svými nákupními zvyky šetří přírodní zdroje, 3. nákupu nových věcí se snaží předejít vhodnou péčí o věci stávající, 4. před nákupem nové věci preferuje opravu té staré (což bývávalo v minulosti samozřejmostí, ale dnes mnohdy nemožné), 5. nelpí na

vlastnictví a preferuje sdílení věcí. Zní to celkem složitě, ale ve skutečnosti se tyto zásady velmi rychle stanou automatickými, a jakmile začnete redukovat množství věcí vstupujících do vaší domácnosti, začne se váš život zjednodušovat. Není to totiž jen o nakupování, za povšimnutí stojí i další aspekty vstupu například propagační předměty, bonusová balení nebo dárky. Všimli jste si někdy, kolik věcí si doma necháváte jen proto, že jste je dostali na památku darem?

Dostali jste na památku a je vám líto je vyhodit nebo se dokonce bojíte, co by si o vás dárci pomysleli. Kolik věcí si doma necháváte, i když je nechcete, nepoužíváte ani k nim nemáte citový vztah? Možná se mnou nebudete souhlasit, ale myslím si, že více než dost věcí ve svém životě děláme jen proto, že se to od nás očekává. Nebo alespoň my si to myslíme. Ale tato očekávání jsou často svazující. A tak se pojdme odpoutat od toho, co bychom měli a neměli dělat, vlastnit a cítit. Nechme si v životech jen ty věci, osoby a aktivity, které nás činí šťastnými. Zjednoduše si život. Je to jednodušší, než se zdá!

POLYGRAFKA OFFLINE také na odborném výcviku

Je studené zimní počasí a my máme chuť na něco sladkého. Do obchodu přeci nepojedeme, když jsou venku závěje a pěšky? To už vůbec ne. Ale co takhle udělat si něco dobrého ze surovin, které máme každý doma? Je to jednoduché a hlavně rychlé. Pojd'te to s námi zkusit.

Budeme potřebovat:

- 4 lžíce hladké mouky – 2 koruny
- 1/2 lžičky prášku do pečiva – 2 koruny
- 2 lžíce kakaa – 10 korun
- 1 vejce – 3 koruny
- 3 lžíce oleje – 3 koruny
- 3 lžíce mléka – 1 koruna

Postup: Připravíme si dostatečně velikou mísu (určitě ne misku na ovocný kompot), ve které smícháme všechny ingredience. Dále si připravíme hrnek, který vytřeme olejem a vysypeme moukou. To uděláme proto, aby se těsto nepřipeklo. Hrnek naplníme a dáváme pozor, abychom měli naplněno pouze do poloviny. Před pečením (pokud se tomu tak dá říci) můžeme naše dílo posypat drobením či kousky čokolády. Vložíme do mikrovlnné trouby na tři minuty. Po upečení výsledek vyklepneme a naaranžujeme. Jak poznáme, že je bábovka hotová? Propíchneme těsto špejlí a pokud se nezachycuje, máme dokonáno. Pokud plánujeme lacinou bábovkou pohostit příbuzné, doporučujeme například polít čokoládovou polevou, abychom zlepšili vizuální dojem.

Doporučení:

S nikým se nedělte, nebo vám to sníte celé. Je to přímo božská chuť!

Honza a Verča

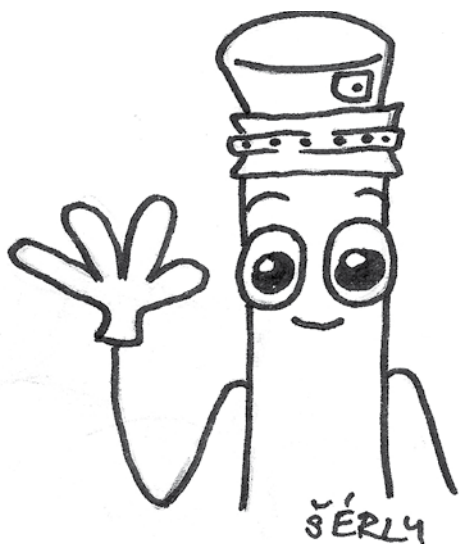

Moje první hodina filosofie aneb „Eh?“

Shodou okolností se moje první hodina Úvodu do filosofie odehrávala v úplně jiné budově, než jsem zvyklá. Takže jsme chvíli budovu hledali, udělali si okružní vyhlídkovou jízdu po Ústí nad Labem, a když nás navigace protáhla všemi uličkami, nakonec se rozmyslela, že nejlepší cesta bude do velkého kopce se zatáčkami, za které by se nemusela stydět ani rallye trasa ve Finsku. Moc se těším na první náledí.

Moje dokonalá ženská intuice mi napovídala, že tohle nebude úplně ono. A měla pravdu. Druhá budova školy se nachází hned vedle paneláku, který nejspíše obývají squateři, soudě podle míry vybydlenosti a nepořádku kolem. Jsem z oboru, na taková místa mám čich. Nicméně obyvatelé byli asi dobře schovaní, protože přes průhledný panelák je vidět nebylo.

Pozorují křehkou slečinku, která by kolem paneláku ráda prošla do školy, ale cítí se trochu nesvá a v kabelce loví nejspíš pepřák. Lidi dneska nic nevydrží, říkám si. Kdybys viděla to, co jsem za dva roky praxe viděla já, ani to s tebou nehne. Přidávám do kroku, že slečnu pozdravím, protože mám pocit, že se mnou chodí do třídy. Snad se mě nelekne, dneska nevypadám zrovna jako obyvatel vybydleného paneláku.

Lekla se. Dobře, asi vypadám. Přejdu to s mlčením. Na budově fakulty zjišťujeme, že ačkoliv v sobotu má přednášky asi celá škola, školní bufet se neobtěžuje otevřít. Spokojím se s jídlem z automatu, i když budu trpět jako zvíře.

Trpím jako zvíře ještě víc, když se ukáže, že přednáška bude v posluchárně, ve které byl čerstvý vzduch naposledy, když ji postavili. Malé sedačky doplněné malými rozkládacími stolečky nedávají moc osobního prostoru. Je to perfektní učebna pro filosofii. Na dveřích je varování, že si v žádném případě nemám brát s sebou kávu. To poruším hned teď, protože bez kávy po mě žádnou filosofii nechtějte. Ostatně antičtí filosofové také museli bojovat s dogmaty tehdejší společnosti.

Hodina začíná. A v ten moment nabírá tenhle článek rychlý spád. Jedno řecké jmé-

no střídá druhé. Kamarádka se ke mně nakloní a říká mi, že si připadá jako ve filmu Asterix a Obelix. Každý z těchto řeckých a římských pánů (ano, budete si je pamatovat všechny) začal tím, že popřel, co vymyslel ten před ním a pak předložil svou vlastní teorii o tom, co je to pralátka a z čeho jsme vlastně stvořeni. Následuje jich asi dvacet za sebou. Po dvacátém ze zoufalství píšu mámě, protože maminky mají odpověď na všechno. Ptám se jí, z čeho jsem stvořená, protože podle Pýthágora je to hudba sfér

a já jsem zmatená. Máma mi odpovídá, že neví z čeho je Pýthágoras, ale já jsem rozhodně z kávy, rudé rtěnky a kočičích chlupů. Tady je svět ještě v pořádku.

Myslím si, že Pýthágoras byl moc fajn chlap, ale měl zůstat u trojúhelníků, protože těm rozumím. Říkám si, že jsem moc ráda, že jsem se seznámila se všemi těmito milými řeckými chlapíky, protože mi jistě pomohou pracovat s mými klienty.

Cestou domů máme kolektivně v hlavě „U Tutatise, ať jsi zase Obelix!“ a jinak úplně vypnuto. Tímto se omlouváme všem, které jsme potkali a uvědomujeme si, že na plné čáře se nepředjíždí, do křižovatky se rozhlíží a na kruhovém objezdu se nezastavuje. Protože já si vůbec nevybavuji cestu domů. A ještě něco: rodiče vás fakt nemají rádi, jestliže vás pojmenovali Anaxagones z Klazomen. Chudák malý Anaxagoník, jestli byl dyslektik. -*Ťapka*

Lesy potřebují pomoc

Často trávím svůj čas v našich lesích. Mění se. Ale proč tu sepisuji článek o lese a mém volném čase? Z jednoho prostého důvodu, změny, které se v posledních letech dějí, nejsou vůbec přirozeným životem lesa, ale negativním vlivem člověka.

Při mojí obvyklé cestě lesem jsem totiž čím dál častěji začala narážet na zvětšující se hromady pneumatik. Rychle jsem se musela rozhodnout pro řešení, jelikož po celkem dlouhou dobu části aut a pneumatiky jen přibývaly, nikomu nepřipadalo nic divného a nikdo se nehodlal odložený odpad uložit tam, kam taková pneumatika patří. Mým řešením bylo pár pneumatik odvést do sběrného dvora a nebo přetvořit na znova použitelné taburety. Chci se ale obrátit právě na vás, komu není náš les lhostejný, abyste i vy měnili, tvořili a pomohli našim lesům, protože i přestože problém jsem se rozhodla řešit, sama na něj nestačím. I vy,

kteří zrovna nemáte čas obětovat ho trochu lesu, pamatujte, kam patří taková pneumatika nebo staré autozrcátko pro nás a pro naše lesy.

Soňa Křenařová, 3.P

Jak všichni víme, každý vegan se snaží o život, který není na úkor zvířat, ale naopak je založený na jejich ochraně. Vlastně na celkové snaze o žití na stále zelené planetě bez krutostí.

Tateři versus zelená planeta

Stále aktuálnějším tématem zejména pro mě se stává tetování. Jakožto člověk, co už nějakou chvilku tvoří lidem na lidské kůži, jsem se ale po velice krátké době a pěkné hromadě syntetického tetovacího vybavení od rukavic po kelímky na barvu (jako větší na dnešních taterů) pozastavila nad plným košem. S jedinou myšlenkou: tohle musí jít jinak...

Jelikož je tetování a celkově změna krutého jednání se zvířaty aktuálním tématem dotýkajícím se všech generací, rozhodla jsem se pár typů sepsat i pro vás.

1. Tetovací barvy

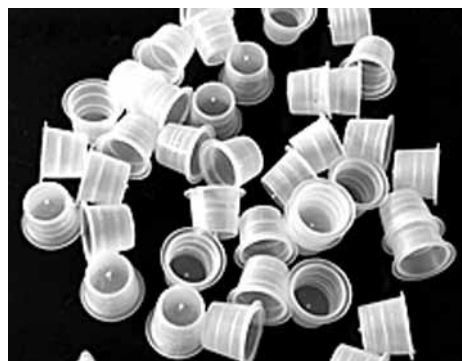
Některé tetovací barvy obsahují produkty živočišného původu (například glycerol či kostní moučku), na českém trhu je však k sehnání hned několik značek se zcela rostlinným složením. Jde například o Eternal Ink, Electric Ink, Alla Prima, Kuro Sumi či Intenze.

2. Latexové rukavice

Stejně jako u kondomů i u latexových rukavic je problémem kasein neboli mléčná bílkovina. Naštěstí se dají koupit nitrilové rukavice, jež jsou veganské.

3. Plastové kalíšky na barvu

Plastové jsou nahraditelné papírovými kalíšky na inkoust. Jsou vyrobeny z kvalitně a pevně lisovaného papíru, díky tomu se můžete i vy podílet svou troškou na snižování uhlíkové stopy. Kalíšky kontaminované inkoustem a krví sice nejsou recyklovatelné,

avšak jejich biorozložitelnost je neporovnatelně rychlejší, než u plastových kalíšků.

4. Dezinfekční prostředky

U dezinfekčních prostředků narážíme na jediný vážný problém – dezinfekční prostředky totiž patří pod lékařský materiál, který musí být testovaný.

5. Péče

Pro péči o tetování lze použít bambucké máslo či kokosový olej namísto profesionálních krémů, jež mohou obsahovat lanolin či včelí vosk. Pokud však chcete profesionální krém, veganský je například PHAT TAT či Hustle Butter Deluxe.

Soňa Křenařová, 3.P

KOVAŘINA – dřina, která těší

Že miluji staré tradice a řemesla, o mně ví jistě mnoho lidí. Nedávno jsem byl osloven svým nejlepším kamarádem, abych se za ním přijel podívat, a že mě zavede do kovárny. Přiznám se, že jsem se moc těšil. Měl jsem tu čest se podívat ne do ledajaké kovárny, ale k mistrovi, který je pokračovatelem a novodobým Lešetínským kovářem, kde i můj kamarád je učněm a obor s nebývalou obratností a umem u něj vystudoval. Nezůstalo jen tak u mého dívání a mohl jsem k výhni přistoupit také a černé řemeslo si tak vyzkoušet na vlastní kůži. Ze začátku jsem zkoušel kramle, hřebíky a různé drobnosti. Že jsem tomu propadl, můžete zhodnotit na přiložené fotografii, kdy jsme posléze přistoupili ke složitějšímu dílku. Jedná se o list stromu ginkgo biloba neboli jinanu dvoulaločného, který je znám svou blahodárnou léčivou silou, ale také jako tajemný strom z dávnověku, který hraje jed-

nu velkou roli v knize Jaroslava Foglara Stínadla se bouří (patinovaný kov).

Vánoce jsou sice již za námi, ale i tak pro představu přikládám fotografii svého nejnovějšího vytvoření z řemesla, v němž jsem „kováný“ více, a to řezbařina a betlemařina. Jedná se o píšťalečnicka z tzv. Führichovy cesty, který hraje na dvojistou šalmaj (dřevo lípa).

Roman Liščák

Resident Evil VII: Biohazard

Návrat k hororu

Z předchozích dílů už se pomalu vytrácel strach a kamera, která byla z pohledu třetí osoby, tomu také moc nepřidala. Ve studiu Capcom jim to buďto došlo samo, nebo četli ohlasy na předchozí díly, kde hráči křičeli: „My chceme horor, my chceme horor!“ A tady ho máme - hru plnou děsivých napínavých scén i lekaček, ze kterých jsem málem dostala infarkt. Změna úhlu kamery jí opravdu pomohla a hrát ji v noci je na vlastní riziko.

Hlavní hrdina je rád, že je rád

Hrdinou tentokrát není žádný elitní voják, který porazí šest nepřátel jedním kopem z otočky. Hra je spíše jako survival horor, takže do nějakých velkých bitek se pouštět nebudete. Budete rádi, když z většiny situací utečete a zachráníte si holý život. Nepřítel tu sice není moc, ale když už se nějak objeví, na hrdinství není čas.

Návrat ke starším dílům

Vracíme se k předchozím dílům, ve kterých jste také museli mixovat bylinky a ukládat pomocí psacího stroje. I sem už ovšem přišel pokrok, takže místo psacího stroje budete ukládat pomocí MC přehrávače. I tak je to příjemné připomenutí předchozích dílů.

Bonusy

Ve hře je kromě kampaně za Leona ještě alternativní cesta za Adou, která se s Leonem potkáva celou jeho cestu, někdy v dobrém

a někdy ve zlém. Jak jsme zvyklí z předchozích dílů, samozřejmě nevíme, jestli Ada kope s vámi, se záporákem nebo jen sama se sebou. Z postav Resident Evil ji mám nejraději.

Shrnutí

Rozhodně tahle hra stojí za to. Sice je narozdíl od ostatních dílů poněkud statická, odehrává se vlastně jen ve dvou lokacích, ale i tak je napěchovaná akcí. Hrál jsem na PS4 a bylo to herní zážitek. Jen nedoporučuji hrát ji ve VR brýlích, na Youtube jsem viděla dost a dost videí, kde hraní téhle hry ve virtuální realitě končí úrazem. Když se na vás řítí jedna z děsivých postav této hry a je to reálnější než ve 3D kině, tak prostě utíkáte a utíkáte, až vyskočíte z okna. Neříkám, že to není legrace se na lidi hrající horory ve VR dívat, ale zatím jsem nesebrala odvahu to zkusit.

-Ďapka-

Ledové království II

Neuvěřitelné. Oči se zamilovaly do dalšího mistrovského díla od Walta Disneye. Opravdu ohromující příběh. Emotivní a naučný. Oči nezůstaly suché ani jednomu z nás. Musíme říci, že po prvním díle by tohle nikdo nečekal, a přece jen se povedlo vymyslet zas něco originálnějšího a neotřelého. Dnešní děti by měly být vděčné za takovou dávku představitosti. V kině se ozýval smích a dětské šťastné hlasy. Sál byl plný až po okraj. Sedačky přeplněné, sedí na nich různé generace.

Celý děj působil velmi velkolepě a profesionálně. Český dabing je u animovaných

filmů nejlepší. Opravdu tleskám všem dabérům a lidem v postprodukci, mění svět k lepšímu.

Film bychom nazvali spíše „Ledové království a doznění“, protože působí jako svíčka, která má ještě nedopálený knot, zapálíte ji a necháte dohořet. Takto si to představujeme my. Kdo ještě film neviděl a těšil se, podívejte se. V hlavě vám zůstanou písničky, které chutnají vašim uším. Ke konci nebudete moct zastavit úsměv a pocit spokojenosti a vyrovnanosti. Takové filmy ve vás něco zanechají, dělají divy.

-Martas-

Bohové olympu jsou pro čtenáře, kteří mají bujnou fantazii. Kniha je o polobozích a bozích.

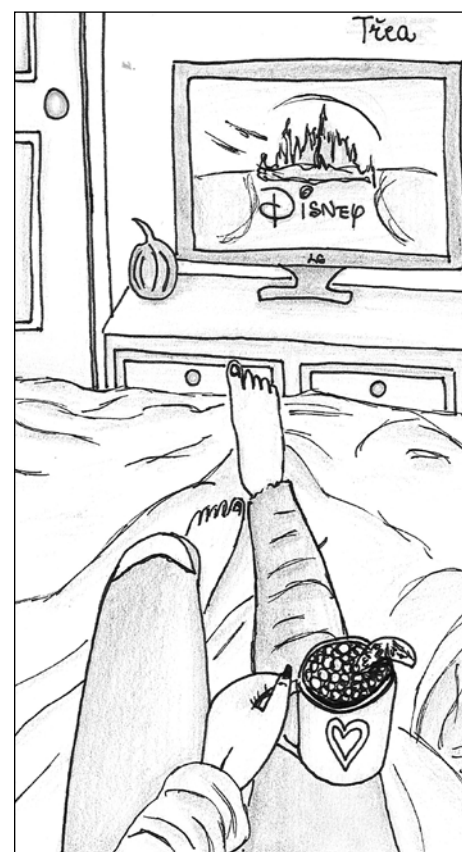
RICK RIORDAN: BOHOVÉ OLYMPU PROROCTVÍ

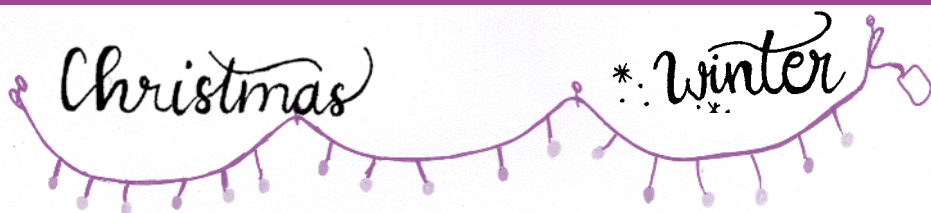
Vítejte v táboře polokrevných! Napínavé dobrodružné série Percy Jacksona začínají. Do tábora polokrevných přivítají noví hrdinové Jason, Piper a Leo, ale než se stačí pořádně rozkoukat, čeká je nebezpečná výprava, vedená záhadným proroctvím. Poďarí se při tom všem najít ztraceného hrdinu Percyho Jacksona?

Není tak zlé probudit se v autobuse cestou na školní exkurzi mezi svou dívkou a nejlepším kamarádem. Pořádný malér ale je, když si nic nepamatujete. Nevíte ani, kdo jste vy. Nevíte, jak jste se tam ocitli, a to všechno není konec. Jedete do Grand Canyonu, kde se budou dít ještě divnější a strašidelnější věci.

Jasona začíná na mostě bolet hlava, jeho nejlepší kamarád Leo je vyděšený, že bude zvracet. Leo žasl hned potom, co uviděl bouřku jen nad nimi, ale všude jinde okolo bylo jasno.

Zaduněl hrom a Jasona opět rozbolela hlava, netuše, co dělá, sáhl do kapsy a vytáhl zlatou minci. Rychle ji schoval do kap-

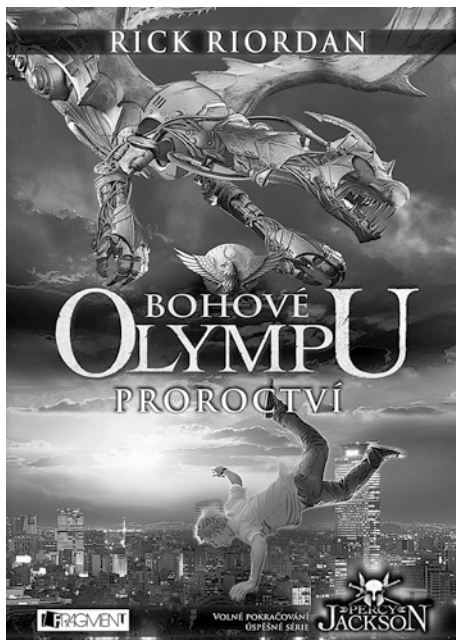

sy a promítalo se mu hlavou, proč ji vytáhl a proč má tušení, že ji bude potřebovat. Leo ho vyzval, aby spolu šli plivat přes zábradlí. Poté si šel povídat s trenérem. Po nějaké době zničehonic nad nimi projel blesk, listy odlétaly a všichni se utíkali schovat. Jediní, kdo zůstali venku na lávce, byli Pieper, Jason, Leo, trenér Hedge a ještě jeden student Dylan. Dylan a Pieper drželi dveře, které jim poté vyklouzly. Studenti uvnitř bouchali do dveří, jak jen to šlo. Dylan potom mavnutím ruky odhodil Pieper až na druhou stranu Grand Canyonu. Dylan se rozplynul na dým. Do Jasona uhořel velký silný blesk, co by zabil dvacet lidí. Jason neví, jestli to více překvapilo jeho samotného, nebo bouřkového ducha. Sáhł do kapsy, vylovil minci, vyhodil ji do vzduchu a vznikl z toho zlatý meč.

Poté se mraky rozpustily. Jasona, Pieper a Lea čekají další skvělá dobrodružství.

-donny-

Crash Team Racing Remaster

Je to již téměř dvacet let, co z garáže studia Naughty Dog přijel na první PlayStation původní Crash Team Racing. Bez mučení se přiznám, že mám na původní Crash Team Racing nádherné vzpomínky. Crash seděl za volantem malé motokáry, já zase na zemi před starou televizí, protože tehdy musel být gamepad trvale připojen ke konzoli příliš krátkým kabelem. Tento rok v červenci se tento vačnatce dočkal remasteru. Hra vypadá naprosto famózně. Design tratí byl zachován, navíc však oplývá obdivuhodnou mírou detailů. Zaujmu maličkosti, jako je rozbitá asfaltka, odlesky

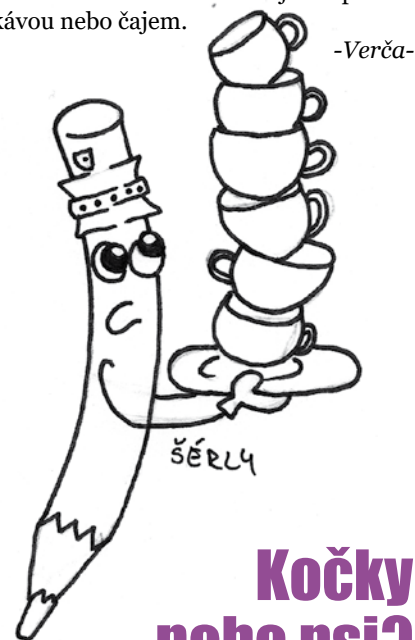
v kalužích, záře slunečních paprsků. Zkrátka radost pohledět. Vývojáři si také dali záležet, aby dráhy oproti originálu více ožily. Každé volné místo je využito, okruhy se hemží všemožnou havětí, všude je plno pohybu. Škoda, že člověk v té rychlosti většinu malých vtípků ani nezaregistruje. Celou hru bych hodnotil 10/10, jelikož jsem tu hru hrával jako malý kluk a strávil jsem u tohoto vačnatce nespočet hodin a celý Remaster je úžasný. Tuto hru bych především doporučil těm lidem, kteří hráli originální díl z roku 1999.

-HonzaŠ-

Víte, že...

- Nejstarším přežívajícím tištěným dílem na světě je Diamond Sutra (buddhistický text z roku 868). Neskutečné!
- Pokud patříte mezi nadšence podporující minimální zatížení životního prostředí, mám pro vás skvělou novinku. Je jí tiskárna RITI. Tiskárna tisknoucí levně a ekologicky. A víte proč? Protože místo černého inkoustu je naplněna kávou nebo čajem.

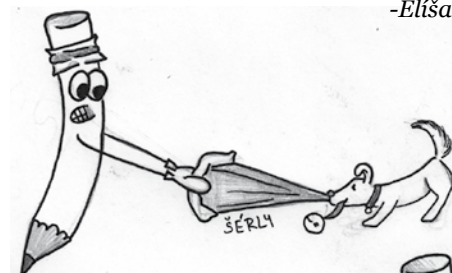
-Verča-

Kočky nebo psi?

Je to souboj, který se s námi táhne desítkami let. Pokaždé jsou jeho výsledky rozdílné, ale v našem průzkumu, který jsme nedávno provedli, byla bohužel odpověď téměř jednoznačná. Trhá nám to srdce. Jsme zklamáni a nedokážeme pochopit, že se lidstvo spiklo proti nám takovýmto způsobem. Všem milovníkům kočičand a kočičáků oznamujeme, že pejskaři nás porazili se 78 hlasy. Ale kočky se také držely a získaly 31 hlasů!

-Eliša-

Jak to je se zimním spánkem?

Máš rád(a) zimu, nebo bys ji raději prospal(a)? A víš, že v přírodě existují zvířata sedmispáči, která prospí až osm měsíců ročně? Zmíněnou rekordní dobu spí plch velký, který před zimou značně ztloustne a připraví se na dlouhé podřimování. Zimní spánek, odborně hibernace, je spojen jen s některými teplokrevnými tvory a po celou dobu si musí udržovat tělesnou teplotu mírně nad nulou, jelikož její pokles by je zahubil – mráz by roztrhal jejich buňky.

Proto nejohroženějšími jsou právě ti nejmenší. Pravou hibernací prožívají hlodavci, kdy se před tuhými mrazy přemísťují do hlubších nor. Takový sysel například usíná již někdy koncem července či během srpna a probudí se až příští rok v dubnu či květnu. Spící sysel snižuje svou tělesnou teplotu na 0,5–2 °C, jeho srdce zpomalí na dva až tři úderů za minutu a poklesne i jeho krevní tlak. Stejně se zpomalí i jeho dýchání a trávicí a vylučovací systém přestane pracovat téměř úplně. Sysel stočený do klubíčka tak vypadá jako mrtvý, je ztuhlý, nehýbe se, zdánlivě ani nedýchá... Ve stejném stavu přečkává zimu již zmíněný plch, poté sysel, ježek a křeček. Křeček nenechá však nic náhodě a během teplých měsíců je schopen si nastřádat do svých nor až 15 kg obilí, to pro případ, kdyby přišla obleva a zdánlivě chvilkové oteplení probudilo tohoto hlodavce.

Podobně přečkává zimu také netopýr. Představíš-li si netopýra, zjistíš, že na sobě toho tuku vlastně moc nemá. Jeho potravu tvoří hmyz, který si do zásob připraví nemůže, tudíž probudí-li ho něco například někde v jeskyni, jakékoliv přelety a pohyby mu uberou mnoho energie. Probouzí-li se během zimy často, může se stát, že se na jaře již neprobudí. Nestačí-li se ježek dosta-

tečně vykrmit, může mít podobný problém jako netopýr.

Některá ze zvířat nespí pravým zimním spánkem, který jsem teď popsal, ale upadnou jen do jakéhosi stavu strnulosti, odborně zvaného torpor či letargie. Typický je pro bobry, ondatry či veverky. Viděl(a) jsi někdy při svých toulkách lesem strom, na němž byly napíchané houby? Tak prá-

vě tehdy jsi narazil(a) na zimní spížírnu veverky.

A že jsem zapomněl na medvěda? Přátelé, nepameneš. Pořekadlo „prospal zimu jako medvěd“ není vlastně ani tak založeno na pravdě. On neupadá do zimního spánku, nýbrž jen spí, skoro jako kdykoliv jindy. Jeho dech i tep je stejný a jen lehce klesne jeho tělesná teplota. Kdykoli během zimy se probouzí, vylézá i ze svého brlohu a hledá něco k snědku. Jsou známy i případy medvěďů, kteří prostě v posledním období roku neusínají vůbec a žijí zcela aktivním životem podobně jako jezevec.

Takže po dnešku už víš, že pokud nepatříš k vyznavačům zimních sportů a Vánoce a zimu bys tak nejraději prospal, tak jedině jako PLCH VELKÝ.

Roman Liščák

PŘIPRAVIT SE! KE STARTU! POZOR! VÁNOCE!

Eliška Stárková (Elíša), Martin Surý (Martas), Adéla Koudelková (Adeleta)

Martin (ne)přinesl sních

„To snad ne, už zas!“ pomyslel jsem si po ránu, když mé unavené oči pohlédly na kalendář. 11. listopad! Dobelhal jsem se do koupelny a v zrcadle jsem spatřil zjevení. Jo aha, to jsem já. Svatý Martin.

Není lehké být povolán k tak velkému úkolu, jako je rozhazovat sních po světě. „Tak a jde se do práce!“ zvolal jsem.

Jako každý rok zkusím tu lehčí metodu. Sáhnu po igelitové tašce, vyjdu ven a natáhnu tašku před sebe. Pak už jen čekám, až sních napadne sám.

„No, tak nic,“ povzdychnu si nahlas. V tom případě musím zvolit tu pracnější a bláznivější možnost. Vydat se na dalekou cestu za sněhem ke svatému Mikuláši, který sídlí v nebi.

„Brikule!“ zavolal jsem na moji překrásnou bílou kobylu s mohutnými křídly. Příklusala ke mně, nasedl jsem na ni a vyrázili jsme pro sních!

Létáme mezi mraky a smějeme se do vzdu-

chu, když v tom bolestivě narazíme do neznámého objektu. Brikule zpanikaří a ocitneme se pod nohama někoho neznámého.

„Jak si můžete dovolit, vy dvě rušivá stvoření, narazit do mého Sněhovače?“ křičel na nás podivný mužik s dlouhýma nohama.

Postavil jsem se a se strachem řekl: „Nemám tušení, kde to k sakru jsem, ale já jsem jel jen pro sních a to, že vy si sem postavíte nějaký Sněhovač, to už není můj problém!“

„Jediný, kdo tady může rozdávat sních jsem já! Tak si vem tu svoji létací věc a odejdi!“

Mužik asi nebyl nadchnutý pro spolupráci. Popadl jsem Brikuli a chtěl jsem odejít co nejrychleji. Jenže se na mě cestou sesypal sních a já se nemohl ani hnout.

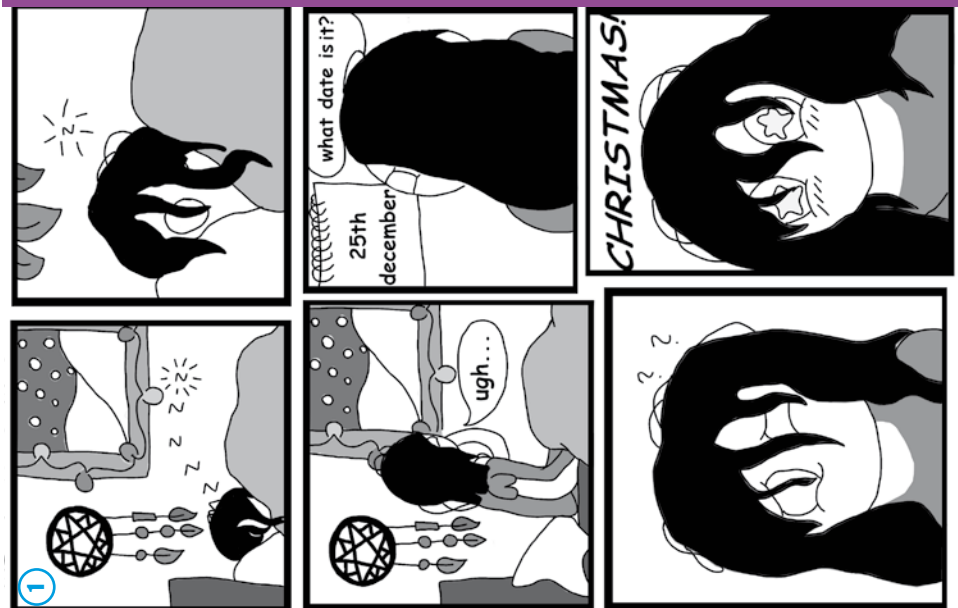
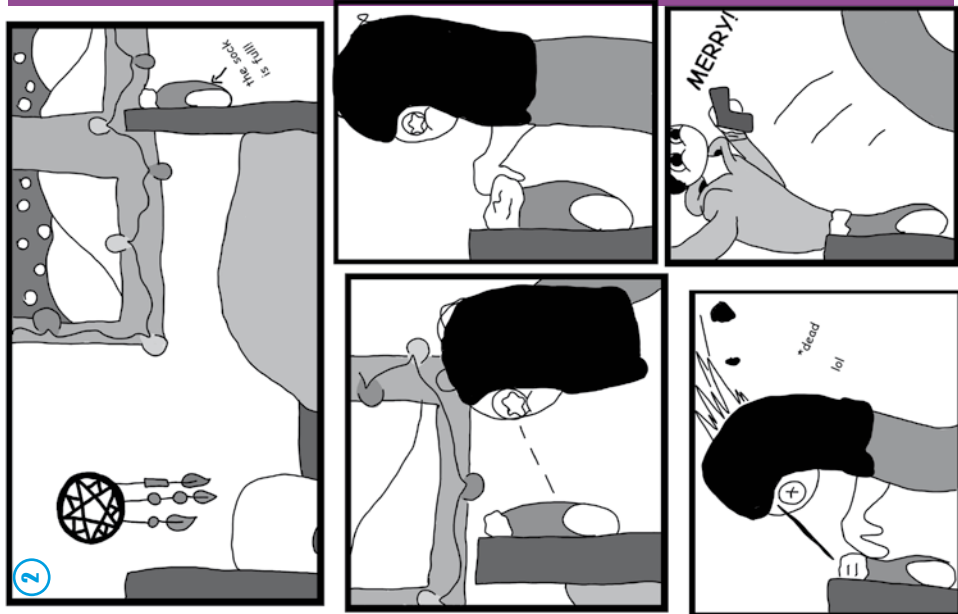
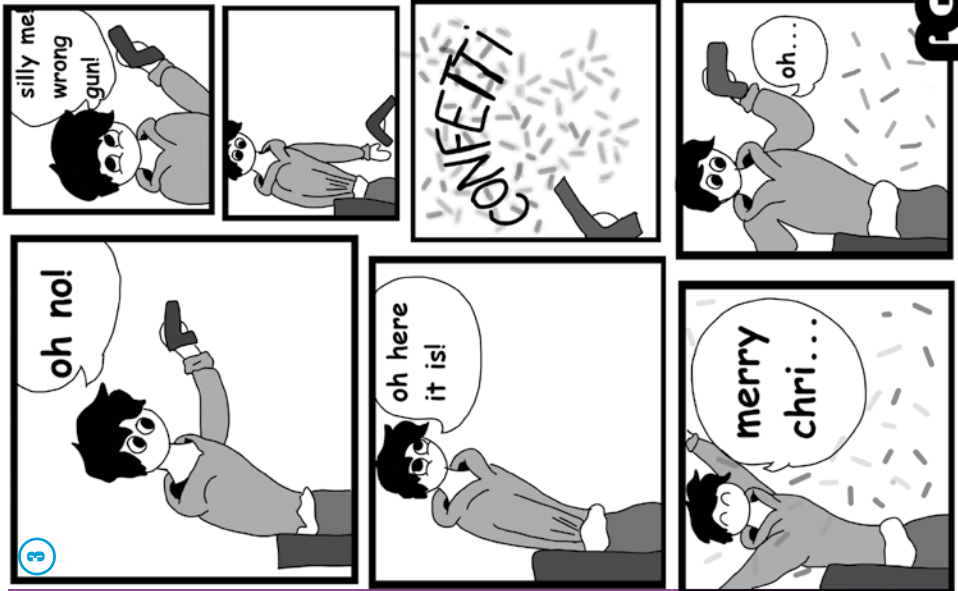
S hlubokým nádechem a vytřeštěnýma očima se probudím celý zpocený.

„To byl sen?“ vyjeknu nahlas a velikým smutkem v hlasu. Zamyslím se a uvědomím si, že je stále jedenáctého listopadu! Vyběhnu ven a křičím: „Brikule!“

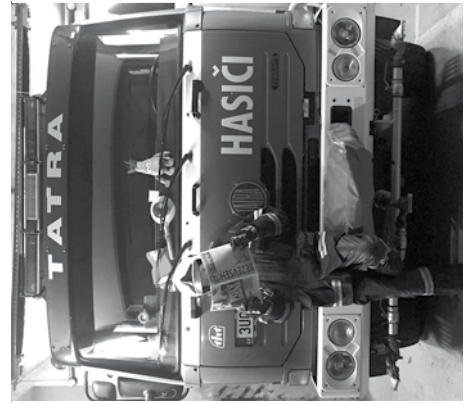

KAPR versus ŘÍZEK

Výsledek ankety nás vůbec nepřekvapil, moc dobře jsme od začátku věděli, jak to dopadne. Oznamujeme, že vyhrál řízek! Kapr se držel, ale klesl velice hluboko ke dnu. Devadesát tři procent tázaných hlasovalo pro řízek a zbylých sedm pro kapra.

MERRY CHRISTMAS

Redaktoři Bezevšeho v čase vánočním

Ukázka práce žáků ve fotoateliéru.

- ▶ Příprava a výroba reálií a kulis
- ▶ Vlastní studiové focení
- ▶ Úprava ve Photoshopu

Podívejte se na zajímavá videa,
jak se fotili čerti a andělé,
na www.facebook.com/sosmgp/.
Natočil a nastříhal je pro vás
R. Demeter ze 3.P.

BEZEVŠEH

■ Vydává a tiskne: SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 500 kusů. ■ Redakční rada: Mgr. I. Šabatová (ŠA), I. Šabata (iša), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (Io), Mgr. F. Stojaník (fis), R. Liščák, Š. Makovská (Šéryly), M. Průša (Trucker), K. Stěpánková (kajča), D. Rýdl (Dan), K. Kočová (KK), V. Petrová (Verča), J. Šach (HonzaŠ), S. Kovandová (Sabča), D. Alešová (Donny), T. Píšová (Wolfie), H. Poupová (Tápka), M. Surý (Martas), E. Stárková (Eliša), L. Třetinová (Třea), A. Koudelková (Adeleta), J. Heroutová (PG), F. Grünberg (František), J. Smetana (HS), P. Vrána (Vráně).

■ webové stránky: T. Slezák ■ Technické a grafické zpracování: I. Šabata